

ΟΙ ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

Δημιουργώντας και ελέγχοντας το χρηματικό απόθεμα, οι αποκαλούμενοι "Αργυραμοιβοί" διατηρούν πλήρη έλεγχο πάνω σε κυβερνήσεις και πολίτες εδώ και χιλιετίες.

Από το βιβλίο και το video **"THE MONEY MASTERS: How International Bankers Gained Control of America"** που εκδόθηκε και αναθεωρήθηκε το 1998 από την Royalty Production Company, PO Box 114, Piedmont OK 73078, USA, <http://www.themoneymasters.com>

Η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Υπήρχε μια εποχή που το να ρωτήσεις κάποιον για ποιον εργαζόταν εθεωρείτο κάπως ενοχλητικό, καθώς φαινόταν ότι υπονοείς ότι ήταν ανίκανος και ανάξιος να εξασφαλίσει αυτοαπασχόληση. Στην εποχή μας όμως η ιδιοκτησία δεν αποτελεί ένα γενικό χαρακτηριστικό της κοινωνίας μας όπως ήταν - κατά κύριο λόγο - μέχρι την οικονομική κρίση του 1929. Η ολοκληρωτική εξάρτηση από ένα μισθό που επαφίεται στη θέληση των άλλων είναι το βασικό γνώρισμα των ημερών μας.

Επειδή η άσκηση της ελευθερίας συχνά περιλαμβάνει τη χρησιμοποίηση υλικών αντικειμένων όπως τα βιβλία, το φαγητό, το ρουχισμό, τη στέγαση, τα όπλα, τις μεταφορές κλπ. και η επιλογή και κατοχή αυτών των πραγμάτων απαιτεί κάποιο πλούτο, είμαστε υποχρεωμένοι να παραδεχτούμε ότι η γενική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι πολίτες των ΗΠΑ είναι η αυξανόμενη εξάρτηση και ο περιορισμός της ελευθερίας.

Από την αρχή του αιώνα αυτό που έχει συμβεί σε ολόκληρο τον κόσμο είναι μια τεράστια αύξηση του χρέους και μια ραγδαία υποβάθμιση της ελευθερίας των πολιτών και των κρατών στην διαχείριση των προσωπικών τους υποθέσεων. Η αποκατάσταση λοιπόν μιας κατάστασης μεγαλύτερης "διασποράς" και αύξησης του διαθέσιμου πλούτου είναι απαραίτητη για να επανακτήσουμε και να προστατεύσουμε την ελευθερία μας.

Γιατί όμως βρισκόμαστε μέχρι το λαιμό μέσα στο χρέος; Γιατί οι πολιτικοί δεν μπορούν να ελέγξουν τα χρέη; Γιατί τόσοι πολλοί άνθρωποι (συχνά και οι δύο γονείς) δουλεύουν σε χαμηλά αμειβόμενες και μέχρι θανάτου κουραστικές εργασίες, ενώ ταυτόχρονα δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στα έξοδά τους; Ποιο είναι το μέλλον της αμερικανικής οικονομίας και του αμερικανικού τρόπου ζωής; Βαδίζουμε άραγε προς μια άνευ προηγουμένου οικονομική καταστροφή;

Ο Λάρι Μπέιτς (Larry Bates) ήταν Πρόεδρος σε μια Τράπεζα για έντεκα χρόνια. Ως μέλος του Κοινοβουλίου του Τεννεσσί προήδρευσε της "Επιτροπής Τραπεζών και Εμπορίου". Είναι επίσης πρώην καθηγητής των Οικονομικών και συγγραφέας του επιτυχημένου βιβλίου "Η νέα οικονομική αταξία". Όσον αφορά στις μελλοντικές μας προσδοκίες, ο Λάρι Μπέιτς μας λέει:

"Σας προειδοποιώ ότι πρόκειται να συμβεί μια άνευ προηγουμένου οικονομική καταστροφή - μια καταστροφή που δεν έχουμε αντικρίσει μέχρι σήμερα σ' αυτή τη χώρα. Η μεγαλύτερη αναταραχή της δεκαετίας είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι πρόκειται να χάσουν περισσότερα χρήματα από ποτέ στην ιστορία αλλά ακόμα μεγαλύτερη αναταραχή θα προκαλέσει το απίστευτα μεγάλο ποσό χρημάτων που θα συγκεντρωθεί στα χέρια πολύ λίγων ανθρώπων στο ίδιο διάστημα. Βλέπετε σε περιόδους οικονομικής αναταραχής, σε περιόδους οικονομικής κρίσης, ο πλούτος δεν καταστρέφεται - απλά αλλάζει χέρια".

Ο πρώην υποψήφιος Πρόεδρος Τσαρλς Κόλινς (Charles Collins) είναι δικηγόρος, ιδιοκτήτης τράπεζας και διετέλεσε Διευθυντής Τράπεζας. Πιστεύει ότι δεν θα ξεφύγουμε ποτέ από το χρέος επειδή η Ομοσπονδιακή Τράπεζα (Federal Reserve, "the Fed") ελέγχει τα χρήματά μας. Κατά λέξη:

"Αυτή τη στιγμή η Fed διαιωνίζει μια κατάσταση όπου μας υποχρεώνει να δανειζόμαστε χρήματα από αυτή με τόκο για να πληρώσουμε τον τόκο που έχει ήδη συσσωρευθεί και κεφαλαιοποιηθεί. Έτσι με τον δρόμο που έχουμε πάρει δεν πρόκειται να βγούμε ποτέ από το χρέος".

Ο οικονομολόγος Χένρι Πασκέ (Henry Pasquet) καθηγητής των οικονομικών συμφωνεί ότι το τέλος της αμερικανικής οικονομίας πλησιάζει:

"Δεν πρόκειται να συνεχίσεις... όχι όταν προσθέτεις ένα δισεκατομμύριο δολάρια την ημέρα. Το 1980 το εθνικό χρέος ήταν λιγότερο από ένα τρισεκατομμύριο δολάρια και σήμερα έχει φθάσει τα πέντε τρισεκατομμύρια. Πέντε φορές μεγαλύτερο - μόνο μέσα σε 15 χρόνια. Δεν χρειάζεται να είσαι ιδιοφυΐα για να διαπιστώσεις ότι αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί για πάντα".

Το πρόβλημα βρίσκεται στο ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν ένα από τα χειρότερα νομισματικά σύστημα που έχουν σχεδιαστεί ποτέ: Μια Κεντρική Τράπεζα, που ενεργώντας ανεξάρτητα από την κυβέρνηση, μαζί με άλλες ιδιωτικές Τράπεζες παράγει όλα τα χρήματά μας, ενώ ταυτόχρονα, ο τόκος ενσωματώνεται στο δημόσιο χρέος. **Γι' αυτό το λόγο δεν πρόκειται να ξεφύγουμε ποτέ από το χρέος και η οικονομική καταστροφή είναι μια βεβαιότητα για τους περισσότερους αμερικανούς πολίτες.** Είτε θα συμβεί ξαφνικά από μια σοβαρή οικονομική κρίση, είτε σταδιακά μέσω του κλιμακούμενου και αδυσώπητου πληθωρισμού. Η FED δημιουργεί σκόπιμα το πρόβλημα για να αυξήσει το μερίδιο της περιουσίας της - όπως δημιούργησε σκόπιμα τη μεγάλη οικονομική κρίση της δεκαετίας του '30.

Η FED εδρεύει στην Ουάσιγκτον, DC. Τα κτίριά της βρίσκονται σε κάθε "ακριβή" διεύθυνση της λεωφόρου Κονστιτούσιον (Constitution), ακριβώς απέναντι από το Μνημείο του Λίνκολν. Είναι όμως πραγματικά "Ομοσπονδιακή"; Αποτελεί τμήμα της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών;

Αυτό που πρόκειται να σας αποδείξουμε είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα το ομοσπονδιακό ή κρατικό - αν θέλετε - στην FED και δεν υπάρχουν καθόλου αποθεματικά. Το όνομά της είναι μια απάτη που στήθηκε πριν την εφαρμογή του νόμου για τα Ομοσπονδιακά Αποθεματικά Κεφάλαια - ΟΑΚ (Federal Reserve Act) που ψηφίστηκε το 1913, ώστε να πιστέψουν οι αμερικανοί πολίτες ότι η νέα κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ λειτουργεί για το δημόσιο συμφέρον.

Η αλήθεια είναι ότι η FED είναι μια ιδιωτική τράπεζα (ή στην καλύτερη περίπτωση κατά κάποιο τρόπο δημόσια) που ανήκει σε ιδιωτικές πανεθνικές τράπεζες, οι οποίες κατέχουν τις μετοχές της, και λειτουργεί για το εταιρικό τους κέρδος.

Όπως επισήμανε ο Χένρι Πασκέ:

"Αυτό είναι ακριβές. Η FED είναι μια ιδιωτικού δικαίου και ιδιοκτησίας κερδοσκοπική εταιρία που δεν έχει καθόλου αποθεματικά - τουλάχιστον δεν έχει αποθεματικά που να αντιπροσωπεύουν τα ομοσπονδιακά τραπεζογραμμάτια που αποτελούν το κοινό νόμισμα".

Ο νόμος για τα ΟΑΚ δρομολογήθηκε μέσω μιας προσεκτικά προετοιμασμένης συνάντησης της συνεδρίας της Επιτροπής για τη σύνοδο του Κογκρέσου που προγραμματίστηκε να γίνει μεταξύ των ωρών 1:30 και 4:30 τα ξημερώματα (όταν τα περισσότερα μέλη κοιμούνταν) τη Δευτέρα, στις 22 Δεκεμβρίου του 1913, κατά την οποία υποτίθεται ότι περιγράφηκαν, συζητήθηκαν, αντικρούστηκαν, συμβιβάσθηκαν και ψηφίστηκαν από 20 έως 40 ουσιώδης διαφορές μεταξύ της Βουλής και της Γερουσίας μέσα στον φανταστικό χρόνο των τεσσεριςμισημι έως εννέα λεπτών ανά θέμα.

Στις 4:30 το πρωί η ήδη έτοιμη έκθεση της Επιτροπής δόθηκε προς εκτύπωση. Ο Γερουσιαστής Μπρίστοου (Bristow) του Κάνσας, επικεφαλής των Ρεπουμπλικάνων, δήλωσε, σύμφωνα με τα αρχεία του Κογκρέσου, ότι η επιτροπή για τη Σύνοδο συγκλήθηκε χωρίς να τους ενημερώσει, ότι οι Ρεπουμπλικάνοι δεν ήταν παρόντες και δεν τους δόθηκε η ευκαιρία ούτε να διαβάσουν ούτε να υπογράψουν την έκθεση της Επιτροπής. Η έκθεση της Συνόδου συνήθως διαβάζεται στην αίθουσα της Γερουσίας. Οι Ρεπουμπλικάνοι ούτε που είδαν την αναφορά και μερικοί Γερουσιαστές στην αίθουσα της Γερουσίας είπαν ότι δεν γνώριζαν καθόλου το περιεχόμενο της Πράξης.

Στις 6:02 το πρωί της 23ης Δεκεμβρίου, όταν τα περισσότερα από τα μέλη είχαν ήδη αφήσει το Καπιτώλιο για τις διακοπές των Χριστουγέννων, την ίδια ακριβώς ημέρα που η Πράξη πέρασε στα βιαστικά από τη Βουλή και τη Γερουσία, ο Πρόεδρος Γούντροου Γουίλσον (Woodrow Wilson) την υπέγραψε και τη μετουσίωσε σε Νόμο.

Ο Νόμος μετέφερε τον έλεγχο των χρηματικών αποθεματικών των ΗΠΑ από το Κοινοβούλιο σε μια επίλεκτη ομάδα τραπεζιτών. Δεν προξενεί καμία έκπληξη το γεγονός ότι μια Πράξη που κατοχυρώνει σε λίγους πανεθνικούς τραπεζίτες ένα προσωπικό μονοπώλιο χρημάτων ψηφίστηκε με τόσο διεφθαρμένο τρόπο.

Όπως επισήμανε ο συγγραφέας Άντονι Σάτον (Anthony C. Sutton):

"Το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα είναι ένα νόμιμο προσωπικό μονοπώλιο των χρηματικών αποθεματικών που λειτουργεί προς όφελος των λίγων κάτω από τη φαινόμενη προστασία και προώθηση του δημοσίου συμφέροντος".

Αν έχετε κάποια αμφιβολία για το αν η FED αποτελεί τμήμα της Κυβέρνησης των ΗΠΑ, δεν έχετε παρά να ελέγξετε τον τοπικό σας τηλεφωνικό κατάλογο. Δεν είναι καταχωρημένη στις ειδικές σελίδες για τις κρατικές υπηρεσίες. Είναι - σωστά - καταχωρημένη στο τμήμα των επιχειρήσεων ακριβώς κάτω από τη Federal Express που είναι και αυτή μια ιδιωτική εταιρία. Εξάλλου τα Αμερικανικά Δικαστήρια έχουν αποφασίσει ότι η FED είναι μια ειδική μορφή ιδιωτικής εταιρίας.

Ας δούμε όμως ποιοι είναι οι μέτοχοι της FED. Σύμφωνα με τον ερευνητή Έρικ Σάμιουελσον (Eric Samuelson), τον Νοέμβριο του 1997 οι μέτοχοι ήταν: η Federal Reserve Bank of New York (η οποία κυριαρχεί, επηρεάζει και ελέγχει ολοκληρωτικά τα υπόλοιπα ένδεκα καταστήματα μέσω της ιδιοκτησίας μετοχών, έχοντας το μόνο "αναπαλλοτρίωτο" δικαίωμα ψήφου στην Επιτροπή της Ομοσπονδιακής Ελεύθερης Αγοράς (Federal Open Market Committee). Χειρίζεται όλες τις πράξεις της ελεύθερης αγοράς ομολογιών και έχει 19.752.655 μετοχές. Η ίδια - κατά πλειοψηφία - ανήκει σε δύο άλλες τράπεζες: την Chase Manhattan Bank (σήμερα έχει συγχωνευθεί με την Chemical Bank) με 6.389.445 μετοχές (32,35%) και τη Citibank NA με 4.051.851 μετοχές (20,51%). Αυτές οι δύο Τράπεζες μαζί, έχουν στην κατοχή τους 10.441.295 μετοχές (52,86%) που τους δίνει τον έλεγχο της πλειοψηφίας.

Και ενώ η ιδιοκτησιακή πλειοψηφία συνεπάγεται και αποτελεσματικό έλεγχο, ωστόσο δεν είναι και τόσο αποφασιστική στη διοίκηση. Ο διοικητικός τομέας συχνά εξασκείται από μεγάλες επιχειρήσεις με μέρος μετοχών που συνολικά φτάνει το 25% ή ακόμη και από το 2% - όταν οι άλλοι ιδιοκτήτες που ελέγχουν μικρότερα τμήματα συμφωνούν.

Ένας από τους πιο φημισμένους επικριτές της FED στο Κογκρέσο, ο Λούις Τ. Μακφάντεν (Louis T. McFadden), Πρόεδρος της Τραπεζικής και Νομισματικής Επιτροπής της Βουλής κατά την εποχή της Μεγάλης Οικονομικής Κρίσης, είπε το 1932:

"Σ' αυτή τη χώρα έχουμε ένα από τα πιο διεφθαρμένα ιδρύματα που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Αναφέρομαι στο Διοικητικό Συμβούλιο της FED... Αυτό το κακόβουλο ίδρυμα έχει εξαθλιώσει...τον λαό των ΗΠΑ...και έχει πρακτικά χρεοκοπήσει την Κυβέρνησή μας. Το έκανε αυτό μέσω των διεφθαρμένων πρακτικών που χρησιμοποιούν οι αρπακτικοί χρηματάνθρωποι που το διοικούν".

Ο Γερουσιαστής Μπάρρι Γκόλντγουότερ (Barry Goldwater) ασκούσε συχνά κριτική στην FED:

"Οι περισσότεροι Αμερικανοί δεν αντιλαμβάνονται τις ενέργειες των παγκοσμίων τοκογλύφων... Οι λογαριασμοί του Ομοσπονδιακού Αποθεματικού Συστήματος δεν έχουν ελεγχθεί ποτέ. Αυτό λειτουργεί πέραν του ελέγχου του Κογκρέσου και διαχειρίζεται τις χρηματικές πιστώσεις των ΗΠΑ".

Αυτό που πρέπει κάποιος να καταλάβει είναι ότι από την ημέρα αποδοχής του Συντάγματος μέχρι σήμερα οι τύποι που κερδίζουν από τις ιδιωτικές κεντρικές τράπεζες όπως η FED ή οι "Αργυραμοιβοί" - όπως τους αποκάλεσε ο Πρόεδρος Μάντισον (Madison), διεξάγουν έναν ασταμάτητο πόλεμο για τον έλεγχο του ποιος θα έχει το δικαίωμα να εκδίδει τα χρήματα στις ΗΠΑ.

Γιατί είναι όμως τόσο σημαντικό το ποιος εκδίδει τα χρήματα; Δείτε το χρήμα σαν ένα ακόμη εμπορεύσιμο είδος. Αν είχατε το μονοπώλιο σε ένα εμπόρευμα που είναι απαραίτητο στον καθένα, που ο καθένας το θέλει και ποτέ δεν έχει αρκετό από αυτό, υπάρχουν πάρα πολύ τρόποι για να βγάλεis κέρδος και ταυτόχρονα να ασκείς τρομακτική πολιτική επιρροή. Γι' αυτό το λόγο δίνεται αυτή μάχη.

Κατά τη διάρκεια της ιστορίας των ΗΠΑ η οικονομική δύναμη έχει κινηθεί σαν εκκρεμές ανάμεσα στο Κογκρέσο και στις ιδιωτικές κεντρικές τράπεζες. Ο "αμερικανικός λαός" νίκησε τέσσερις ιδιωτικές κεντρικές τράπεζες πριν υποκύψει στην πρώτη μορφή μιας πέμπτης ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας κατά τη διάρκεια μιας στιγμής εθνικής αδυναμίας: τον Εμφύλιο Πόλεμο.

Οι ιδρυτές των ΗΠΑ γνώριζαν τους κινδύνους μιας ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας. Πρώτα απ' όλα είχαν δει πως μια ιδιωτική Βρετανική κεντρική τράπεζα, Η Τράπεζα της Αγγλίας, είχε καταχραστεί τη Βρετανική εθνική περιουσία σε τέτοια έκταση που το Κοινοβούλιο της Αγγλίας αναγκάστηκε να ψηφίσει τόσο άδικους φόρους στις Αμερικανικές Αποικίες. Γεγονός είναι ότι ο Μπέντζαμιν Φράνκλιν (Ben Franklin) είχε ισχυρισθεί ότι αυτό ήταν η πραγματική αιτία της Αμερικανικής επανάστασης.

Οι περισσότεροι από τους ιδρυτές των ΗΠΑ αντιλαμβάνονταν τους σοβαρούς κινδύνους των τραπεζών και φοβόντουσαν την τεράστια συσσώρευση πλούτου και δύναμης στους τραπεζίτες.

Ο Τόμας Τζέφερσον (Thomas Jefferson) το είπε με αυτό τον τρόπο:

"Ειλικρινά πιστεύω ότι τα τραπεζικά ιδρύματα είναι πιο επικίνδυνα για την ελευθερία από ολόκληρους στρατούς. Ήδη έχουν δημιουργήσει μια οικονομική αριστοκρατία που αφηφά την κυβέρνηση. Πρέπει να άρουμε το δικαίωμα των τραπεζών να εκδίδουν χαρτονομίσματα, και να το επαναφέρουμε στο λαό στον οποίο και ανήκει".

Η περιεκτική δήλωση του Τζέφερσον είναι στην πραγματικότητα η λύση για τα περισσότερα από τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σήμερα.

Ο Τζέιμς Μάντισον (James Madison), κύριος συγγραφέας του Συντάγματος, συμφωνούσε. Είναι ενδιαφέρον ότι αποκάλυψε αυτούς που βρίσκονταν πίσω από το σχεδιασμό της κεντρικής τράπεζας "Αργυραμοιβούς". Ο Τζέιμς Μάντισον ασκούσε έντονη κριτική στις πράξεις τους:

"Η ιστορία κατέγραψε ότι οι Σαράφηδες έχουν χρησιμοποιήσει κάθε μορφής κατάχρηση, ραδιουργία, απάτη και βία ικανή να τους δώσει τον έλεγχο πάνω στις κυβερνήσεις μέσω του ελέγχου των χρημάτων και της έκδοσης τους".

Η μάχη για το ποιος θα έχει το δικαίωμα να εκδίδει το χρήμα ήταν πάντοτε ο άξονας της ιστορίας των ΗΠΑ. Έχουν κηρυχθεί πόλεμοι γι' αυτή την υπόθεση και έχουν ξεσπάσει οικονομικές κρίσεις για το ποιος θα το αποκτήσει. Αλλά μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο αυτή η μάχη πολύ σπάνια καταγράφεται στις εφημερίδες ή τα ιστορικά βιβλία.

Η ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου οι Σαράφηδες μέσω του ατελείωτου πλούτου τους είχαν αγοράσει τον έλεγχο του μεγαλύτερου μέρους του αμερικανικού τύπου.

Το 1912 κατά τη διάρκεια μιας συνεδρίασης της Επιτροπής για τα Προνόμια της Γερουσίας και τις Εκλογές εμφανίστηκε μια επιστολή που συνέταξε ο Αντιπρόσωπος Τζόζεφ Σίμπλι (Joseph Sibley), ένας πράκτορας του Ροκφέλερ στο Κογκρέσο, και απευθυνόταν στον Τζον Άρτσμπολντ (John D. Archbold), έναν υπάλληλο της Standard Oil του Ροκφέλερ. Έλεγε σε κάποιο σημείο της:

"Είναι απαραίτητη μια δραστήρια και υπάκουη υπηρεσία, όχι για μια μέρα ή μια κρίση αλλά για ένα σταθερό και πλήρη έλεγχο του Associated Press και των άλλων πρακτορείων ειδήσεων. Θα κοστίζει αρκετά χρήματα αλλά, τελικά, θα μας έρθει φθηνότερα".

Το 1953 ζητήθηκε από τον Τζον Σουίντον (John Swinton), πρώην Αρχισυντάκτη των New York Times, αποκαλούμενο από τους ομότιμους του ως "ο Κοσμήτωρ του επαγγέλματός του", να βγάλει ένα λογύδι στη Λέσχη Τύπου της Νέας Υόρκης. Ανταποκρίθηκε, με την ακόλουθη δήλωση:

"Δεν υπάρχει αυτό το πράγμα που αποκαλείται ανεξάρτητος τύπος στις ΗΠΑ, εκτός αν εξαιρέσουμε αυτόν των επαρχιακών κωμοπόλεων. Το γνωρίζετε και το γνωρίζω. Ούτε ένας ανάμεσά σας θα τολμούσε να εκστομίσει μια έντιμη γνώμη. Κι αν τολμούσατε να την εκφράσετε γνωρίζεται εκ των προτέρων ότι ποτέ δεν θα εμφανιζόταν τυπωμένη στο χαρτί.

"Πληρώνομαι 150 δολάρια την εβδομάδα ώστε να κρατάω την τίμια άποψή μου έξω από την εφημερίδα για την οποία γράφω. Εσείς επίσης παίρνετε αντίστοιχους μισθούς για παρόμοιες υπηρεσίες. Αν επρόκειτο να επιτρέψω έστω και μόνο μια έκδοση της εφημερίδας μου που να περιείχε μια έντιμη άποψη, η καρέκλα μου - όπως ο Οθέλλος - θα χανόταν μέσα σε λιγότερο από 24 ώρες. Ο άνδρας που θα ήταν τόσο τρελός να γράψει την τίμια γνώμη του θα βρισκόταν πολύ σύντομα στο δρόμο ψάχνοντας για άλλη δουλειά.

"Είναι καθήκον του κάθε Νεοϋορκέζου δημοσιογράφου να ψεύδεται, να διαστρεβλώνει, να εξυβρίζει, να κολακεύει γονυπετής τον Μαμμωνά και να πουλάει την πατρίδα του και τη φυλή του για τον άρτο τον επιούσιο - ή, ότι αντιστοιχεί σ' αυτόν, το μισθό του.

"Είμαστε υποτελείς και όργανα των πλουσίων που βρίσκονται στο παρασκήνιο. Είμαστε караγκιόζηδες. Αυτοί οι άνθρωποι κινούν τα νήματα κι εμείς χορεύουμε στο ρυθμό τους. Ο χρόνος

μας, η επιδεξιότητά μας, οι ζωές μας, οι ικανότητές μας αποτελούν ιδιοκτησία αυτών των ανθρώπων. Είμαστε διανοούμενες πόρνες".

(Αναφέρεται από τον Τ. Σαιντ Τζον Γκάφνι - Τ. St John Gaffney στο βιβλίο "Breaking the Silence", σελ. 4).

Αυτός ήταν ο αμερικανικός τύπος το 1953. Αυτά είναι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης των ΗΠΑ σήμερα. Ο έλεγχος του τύπου και αργότερα των ηλεκτρονικών μέσων (ραδιοφώνου και τηλεόρασης) αποκτήθηκε - κατακτήθηκε με προσεκτικά σχεδιασμένα βήματα, και δημιούργησε την κατάσταση στην οποία βρίσκονται σήμερα όλα τα μεγάλα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα σημαντικά για την ενημέρωση πρακτορεία ανταποκρίσεων βρίσκονται υπό τον έλεγχο των Σαράφηδων.

Όπως αναφέρεται στα Αρχεία του Κογκρέσου (Τόμος 54, 9 Φεβρουαρίου του 1917, σελ. 2947), ο Αντιπρόσωπος Κάλαγουέι (Callaway) μίλησε σχετικά με τον έλεγχο του τύπου:

"Τον Μάρτιο του 1915 τα συμφέροντα της Τζέι Πι Μόργκαν (J. P. Morgan), των βιομηχανιών σιδήρου και όπλων, των ναυπηγείων και των θυγατρικών τους οργανισμών τοποθέτησαν δώδεκα ανθρώπους σε υψηλές θέσεις στο χώρο του τύπου, αφού τους προσέλαβαν για να διαλέξουν τις πιο σημαντικές εφημερίδες των ΗΠΑ και να βρουν τον πλέον κατάλληλο αριθμό από αυτές που θα τους επέτρεπε να ελέγχουν γενικά την πολιτική του ημερήσιου τύπου...

"Ανακάλυψαν ότι ήταν απαραίτητο να εξαγοράσουν τον έλεγχο μόνο 25 από τις μεγαλύτερες εφημερίδες... και έλαβαν την απόφαση. Η πολιτική των εφημερίδων εξαγοράσθηκε και πληρώνεται με το μήνα. Κάθε εφημερίδα εφοδιάστηκε με έναν συντάκτη που θα επιβλέπει και θα παρέχει πληροφορίες σχετικά με ερωτήματα προπαρασκευής της στρατιωτικής και οικονομικής πολιτικής και άλλων ζητημάτων εθνικής και διεθνούς φύσης που θεωρούνται ζωτικά για τα συμφέροντα των αγοραστών".

Λίγα χρόνια πριν, τα τρία-τέταρτα των μετόχων πλειοψηφίας του ABC, του CBS, του NBC και του CNN ήδη ανήκε σε τράπεζες - όπως η Chase Manhattan Corp., η Citibank, η Morgan Guaranty Trust και η Bank of America. Δέκα τέτοιες επιχειρήσεις ήλεγχαν 59 περιοδικά (του Time και του Newsweek συμπεριλαμβανομένων), 58 εφημερίδες (των New York Times, Washington Post, Wall Street Journal συμπεριλαμβανομένων) και διάφορες κινηματογραφικές εταιρίες, καθιστώντας τις μεγάλες τράπεζες της Wall Street τους πραγματικούς ιδιοκτήτες των μέσων μαζικής ενημέρωσης εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων (όπως η εξαγορά του ABC από τη Disney).

Μόνο σε πενήντα πόλεις στις ΗΠΑ εκδίδεται πάνω από μία καθημερινή εφημερίδα και συχνά αυτές ανήκουν στον ίδιο οργανισμό. Μόνο το 25% από τις 1500 καθημερινές εφημερίδες των ΗΠΑ έχει ανεξάρτητη ιδιοκτησία. Αυτή η συγκέντρωση αναπτύχθηκε ραγδαία μέσα σε λίγα χρόνια και η ιδιοκτησία των μέσων είναι σήμερα σχεδόν αποκλειστική αντανακλώντας τον απόλυτο έλεγχο που περιγράψαμε παραπάνω. Φυσικά έχει δοθεί πολύ προσοχή στην κοροϊδία του κόσμου με την εμφάνιση ανταγωνισμού χρησιμοποιώντας διαφορετικούς εταιρικούς τίτλους, με τους τελευταίους ανθρώπους της αλυσίδας και άλλες ασήμαντες υποθέσεις, παρουσιάζοντας μια αίσθηση αντικειμενικότητας που διαψεύδει την παρασκηνακή ιδιοκτησία των τραπεζών και τον έλεγχο που ασκούν στις εκδόσεις. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την πλήρη συσκότιση στην κάλυψη των ειδήσεων και εξασφαλίζει τον τραπεζικό έλεγχο της χώρας.

Παρ' όλα αυτά, κατά τη διάρκεια της αμερικανικής ιστορίας, διαρκώς μαίνεται η μάχη για το ποιος θα αποκτήσει το δικαίωμα της έκδοσης των χρημάτων. Στην πράξη, το δικαίωμα αυτό έχει αλλάξει χέρια οκτώ φορές, από το 1694, κατά τη διάρκεια πέντε μεταβατικών περιόδων οι οποίες εύστοχα μπορούν να περιγραφούν ως "Οι Τραπεζικοί Πόλεμοι" ή επακριβώς "Οι Πόλεμοι των Ιδιωτικών Κεντρικών Τραπεζών ενάντια στον Αμερικανικό Λαό". Επίσης αυτό το γεγονός ουσιαστικά έχει συγκαλυφθεί - για πάνω από τρεις γενιές - από την κοινή θέα πίσω από ένα σύννεφο καπνού που εκπέμπουν τα τσιράκια της FED που δουλεύουν στα μέσα ενημέρωσης.

Μέχρι να σταματήσουμε να συζητάμε για "ελλείμματα" και "κυβερνητικά έξοδα" και να αρχίσουμε να μιλάμε για το ποιος δημιουργεί και ελέγχει πόσο πολλά χρήματα έχουμε, πρέπει να γνωρίζετε ότι πρόκειται για ένα στημένο παιχνίδι. Μιλάμε για μια καθολική και απόλυτη απάτη. Δεν έχει καμία σημασία αν ψηφίσουμε μια "σκληρή" τροποποίηση του Συντάγματος που θα υποχρεώνει σε έναν εξισορροπημένο προϋπολογισμό. Η κατάστασή μας θα γίνεται μόνο χειρότερη, μέχρι να κατορθώσουμε να φέρουμε στο φως την αιτία και την προέλευσή της.

Οι αρχηγοί μας και οι πολιτικοί, αυτοί οι λίγοι που δεν αποτελούν μέρος του προβλήματος, πρέπει να καταλάβουν τι ακριβώς συμβαίνει και πως, καθώς και ποιες λύσεις μπορούν να επιβάλλουν. Η κυβέρνηση πρέπει να αποκτήσει ξανά το δικαίωμα έκδοσης χρημάτων χωρίς να της μένει οφειλή.

Η έκδοση των δικών μας, "ανέξοδων" χρημάτων δεν αποτελεί μια ριζοσπαστική λύση. Είναι η ίδια ακριβώς λύση που είχαν προτείνει κατά καιρούς άνδρες όπως ο Μπέντζαμιν Φράνκλιν, ο Τόμας Τζέφερσον, ο Άντριου Τζάκσον, ο Μάρτιν Βαν Μπιούρεν (Martin van Buren), ο Αβραάμ Λίνκολν (Abraham Lincoln), ο Γουίλιαμ Τζένινγκς Μπράιαν (William Jennings Bryan), ο Χένρι Φορντ (Henry Ford), ο Τόμας Έντισον (Thomas Edison), και τόσοι άλλοι εξαιρετικοί Βουλευτές, Γερουσιαστές και Οικονομολόγοι.

Μολονότι η FED είναι σήμερα μια από τις δύο ισχυρότερες κεντρικές τράπεζες στον κόσμο δεν σημαίνει ότι ήταν και η πρώτη ιστορικά. Από πού λοιπόν προήρθε αυτή η ιδέα; Για να αντιληφθούμε πραγματικά την έκταση του προβλήματος πρέπει να κάνουμε ένα υπερατλαντικό ταξίδι.

ΟΙ ΣΑΡΑΦΗΔΕΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ας δούμε όμως ποιοι είναι αυτοί οι σαράφηδες στους οποίους αναφέρεται ο Τζέιμς Μάντισον (James Madison). Η Βίβλος αναφέρει ότι πριν από δύο χιλιάδες χρόνια ο Ιησούς Χριστός εξεδίωξε δύο φορές τους σαράφηδες από το Ναό στην Ιερουσαλήμ. Εκτός από την περίπτωση στον Κήπο της Γεσθημανής όπου οι Φύλακες του Ναού σπρώχθηκαν βία στο χώμα ήταν οι μοναδικές φορές που ο Ιησούς βιαιοπράγησε. Τι έκαναν όμως οι σαράφηδες στο Ναό;

Όταν οι Εβραίοι επισκέπτονταν την Ιερουσαλήμ για να αποδώσουν το φόρο του Ναού έπρεπε να πληρώσουν μόνο με ένα ειδικό νόμισμα, το μισό σέκελ "του Αδύτου". Αυτό είχε βάρος μισής ουγκιάς καθαρού αργύρου και ήταν στο μέγεθος περίπου του σημερινού πεντάδραχμου. Ήταν το μόνο νόμισμα της εποχής που περιείχε καθαρό άργυρο, είχε εγγυημένο βάρος και δεν απεικόνιζε το πρόσωπο ενός παγανιστή Αυτοκράτορα. Γι' αυτό, κατά τους Εβραίους, το μισό σέκελ ήταν το μοναδικό νόμισμα που μπορούσε να γίνει αποδεκτό από τον Θεό. Αλλά δεν υπήρχαν από αυτά τα νομίσματα. Οι σαράφηδες είχαν πιάσει "μαγαζί γωνία" για την περίπτωση, αφού ήταν οι μόνοι που διέθεταν αυτά τα νομίσματα. Ύστερα όμως αύξησαν τις τιμές - όπως συμβαίνει με κάθε άλλο μονοπώλιο - μέχρι του ορίου που άντεχε η αγορά.

Με άλλα λόγια οι σαράφηδες αισχροκερδούσαν επειδή κατείχαν το μονοπώλιο στα χρήματα. Οι Εβραίοι ήταν υποχρεωμένοι να πληρώσουν οποιαδήποτε τιμή απαιτούσαν. Για τον Ιησού αυτή η αδικία προσέβαλε την ιερότητα του Οίκου του Θεού.

ΟΙ ΑΡΓΥΡΑΜΟΙΒΟΙ ΣΤΗΝ ΡΩΜΑΪΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Αλλά αυτή η ιστορία δεν προέρχεται από τον καιρό του Ιησού. Διακόσια χρόνια πριν, η Ρώμη ήδη αντιμετώπιζε πρόβλημα με τους Αργυραμοιβούς.

Δύο από τους πρώτους Ρωμαίους Αυτοκράτορες είχαν προσπαθήσει να περιορίσουν τη δύναμη των αργυραμοιβών εφαρμόζοντας εξυγιαντικούς αντιποκογλυφικούς νόμους και περιορίζοντας την ιδιοκτησία γης στα 2.000 στρέμματα. Και οι δύο τους δολοφονήθηκαν! Το 48 π.Χ. ο Ιούλιος Καίσαρ επανέκτησε το δικαίωμα έκδοσης χρημάτων και έκοψε νομίσματα προς όφελος όλων. Με αυτό καινούριο και άφθονο απόθεμα χρημάτων κατασκεύασε περίφημα και χρήσιμα δημόσια έργα. Παρέχοντας άφθονα χρήματα ο Καίσαρ έγινε ο αγαπημένος του απλού λαού. Αλλά οι σαράφηδες τον μίσησαν. Μερικοί πιστεύουν ότι αυτή ήταν η σημαντικότερη αιτία της δολοφονίας του Καίσαρα.

Ένα πράγμα είναι σίγουρο: με το θάνατο του Καίσαρα σταμάτησε να υπάρχει και αφθονία χρημάτων στη Ρώμη. Οι φόροι αυξήθηκαν όπως έγινε και με τη διαφθορά. Τελικά το απόθεμα Ρωμαϊκών χρημάτων μειώθηκε κατά 90%! Σαν αποτέλεσμα αυτού, οι απλοί πολίτες έχασαν τη γη και τα σπίτια τους - όπως ακριβώς συνέβη και θα ξανασυμβεί στις ΗΠΑ σ' αυτούς που ακόμα κατέχουν δική τους γη και σπίτια.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΧΟΟΙ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Οι Κινέζοι ήταν οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν χαρτονομίσματα, γνωστά ως "ιπτάμενα χρήματα" (ένα είδος τραπεζικών επιταγών), μεταξύ 618-907 μ.Χ. Γύρω στην αρχή της δεύτερης χιλιετίας, Κινέζοι έμποροι στην επαρχία Σιτσουάν εκδώσαν χαρτονομίσματα γνωστά ως "jiao zi". Όμως, εξ' αιτίας της παραχάραξής τους, το δικαίωμα έκδοσης αποσύρθηκε το 1024 από την Δυναστεία των Σονγκ η οποία και εξέδωσε αργότερα τα πρώτα κρατικά χαρτονομίσματα.

Την ίδια περίπου εποχή οι σαράφηδες ήκμαζαν στη Μεσαιωνική Αγγλία - αυτοί που αντάλλασσαν, δημιουργούσαν και διαχειρίζονταν την ποσότητα του χρήματος. Πραγματικά ήταν τόσο δραστήριοι που αν ενεργούσαν ενωμένοι μπορούσαν να κατευθύνουν την Αγγλική οικονομία. Δεν ήταν "καθαρόαιμοι" τραπεζίτες. Οι σαράφηδες συνήθως ήταν χρυσοχόοι. Ήταν οι πρώτοι τραπεζίτες, επειδή αυτοί άρχισαν να κρατάνε το χρυσό των υπολοίπων προς φύλαξη σε ασφαλισμένα δωμάτια και κρύπτες.

Το πρώτο χαρτονόμισμα στη Δυτική Ευρώπη ήταν απλά μια απόδειξη φύλαξης χρυσού σε κάποιον χρυσοχόο γραμμένη σε χαρτί που είχε γίνει από κουρέλια. Όπως λέγει το τραγουδάκι:

"Τα κουρέλια κάνουν το χαρτί, το χαρτί κάνει το χρήμα, το χρήμα φτιάχνει τράπεζες,

οι τράπεζες δίνουν δάνεια, τα δάνεια κάνουν ζητιάνους, οι ζητιάνοι φοράνε κουρέλια".

Τα χαρτονομίσματα έγιναν δημοφιλή επειδή προσφέρονταν για ασφαλέστερη μεταφορά από ό,τι ένα ίδιο ποσό από βαριά χρυσά και αργυρά νομίσματα. Για λόγους άνεσης, και για την αποφυγή μη αναγκαίων ταξιδιών στους χρυσοχόους, οι καταθέτες άρχισαν να οπισθογραφούν αυτές τις αποδείξεις κατοχής χρυσού προς άλλους.

Με τον καιρό, και για να γίνει απλούστερη αυτή η διαδικασία, οι αποδείξεις έγραφαν "απευθείας στον κομιστή" και όχι το όνομα του πραγματικού κατόχου του χρυσού κι έγιναν άμεσα μεταβιβάσιμες χωρίς την ανάγκη μιας υπογραφής. Αυτό όμως έσπασε τα δεσμά με οποιαδήποτε αναγνωρίσιμη εναπόθεση χρυσού.

Τελικά οι χρυσοχόοι παρατήρησαν ότι μόνο ένα μικρό κλάσμα από τους καταθέτες ή τους κομιστές εμφανιζόταν και απαιτούσε το χρυσό κάποια φορά. Οι χρυσοχόοι άρχισαν να εκμεταλλεύονται το σύστημα. Ξεκίνησαν δανείζοντας στα κρυφά κάποια ποσότητα χρυσού που τους είχαν εμπιστευθεί προς φύλαξη και καρπώνονταν τον τόκο που κέρδιζαν απ' αυτό το δάνειο. Αργότερα οι χρυσοχόοι ανακάλυψαν ότι μπορούσαν να εκδώσουν περισσότερες αποδείξεις εναπόθεσης χρυσού από όσο χρυσό είχαν, και φυσικά κανένας δεν μπορούσε να το καταλάβει αν δεν ήταν στο κόλπο! Κι ύστερα αποφάσισαν ότι μπορούσαν να δανείσουν αυτή την επιπλέον ποσότητα χαρτονομίσματος και να εισπράξουν τον τόκο. Έτσι γεννήθηκε ο "χωρίς αποθεματικά δανεισμός" που σημαίνει ότι δανείζεις περισσότερα χρήματα από αυτά που έχεις σε καταθέσεις. Προφανώς επρόκειτο για απάτη και θα καταδεικνυόταν σαν ένα ιδιαίτερος ειδικός έγκλημα... αν γινόταν αντιληπτό.

Οι χρυσοχόοι ξεκίνησαν με σχετική μετριοπάθεια την απάτη του δανεισμού των αποδείξεων κατάθεσης χρυσού. Χρησιμοποιούσαν γραμμάτια (μόνο) δύο ή τρεις φορές μεγαλύτερης αξίας, από την ποσότητα χρυσού που πραγματικά είχαν στα χρηματοκιβώτια τους. Αλλά σύντομα απέκτησαν μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και έγιναν περισσότερο άπληστοι δανείζοντας τέσσερις, πέντε και καμιά φορά δέκα φορές περισσότερες αποδείξεις κατάθεσης χρυσού από όσο χρυσό είχαν αποθηκευμένο.

Για παράδειγμα, αν είχαν καταθέσεις 1.000 δολαρίων σε αντίστοιχο χρυσό μπορούσαν να δανείσουν περίπου 10.000 δολάρια σε χαρτονόμισμα και να χρεώσουν τον τόκο ενώ κανένας δεν θα καταλάβαινε την απάτη. Με αυτόν τον τρόπο οι χρυσοχόοι βαθμιαία συσσώρευαν όλο και περισσότερο πλούτο που τον χρησιμοποιούσαν για τη συσσώρευση όλο και περισσότερο χρυσού.

Αυτή η κατάχρηση εμπιστοσύνης - αυτή η απάτη - αφού έγινε δεκτή ως κλασική πρακτική εξελίχθηκε στο σύγχρονο πιστωτικό σύστημα. Ακόμη και σήμερα είναι απάτη, ζευγαρωμένη με το άδικο και το παράλογο της παράδοσης μιας κυρίαρχης κυβερνητικής λειτουργίας - την έκδοση χρημάτων - στις ιδιωτικές τράπεζες.

Σήμερα η πρακτική του δανεισμού περισσότερων χρημάτων από όσα υπάρχουν σε απόθεμα είναι γνωστή ως "δανεισμός χωρίς άμεσα μετατρέψιμα σε χρήμα αποθέματα". Με άλλα λόγια οι τράπεζες

έχουν στα χέρια τους μόνο ένα μικρό κλάσμα από τα απαραίτητα αποθέματα που χρειάζονται για τηρήσουν τις υποχρεώσεις τους. Αν εμφανίζονταν όλοι οι καταθέτες τους και απαιτούσαν μετρητά οι τράπεζες θα αποστραγκίζονταν πριν καλύψουν το τρία τοις εκατό των υποχρεώσεών τους. Γι' αυτό οι τράπεζες ζουν με τον τρομερό φόβο της μαζικής εκταμίευσης. Αυτή είναι η θεμελιώδης αιτία της έμφυτης αστάθειας του τραπεζικού συστήματος, των χρηματιστηρίων και των εθνικών οικονομιών.

Επιτρέπεται στις τράπεζες των ΗΠΑ να δανείζουν τουλάχιστον δέκα φορές περισσότερα χρήματα από όσα πραγματικά έχουν. Γι' αυτό δανείζουν με μικρό επιτόκιο, ας πούμε 8%. Αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι 8% ετησίως - που είναι το εισόδημά τους από τόκους σε χαρτονόμισμα που εκδίδει η κυβέρνηση - είναι 80%. Αυτός είναι ο λόγος που τα κτίρια των τραπεζών είναι πάντα τα μεγαλύτερα στην πόλη. Κάθε τράπεζα είναι εκ των πραγμάτων ένα ιδιωτικό νομισματοκοπείο (και υπάρχουν πάνω από 10.000 στις ΗΠΑ) που εκδίδει χρήματα προς δανειοδότηση χωρίς κανένα τίμημα παρά κάποιον τόκο που πληρώνει στους καταθέτες.

Προκειμένου να εκδώσουν περισσότερες ομολογίες χρυσού από όσο χρυσό έχουν οι σύγχρονοι τραπεζίτες απλά παράγουν περισσότερο δάνεια από όσα μετρητά έχουν στην διάθεσή τους. Το καταφέρνουν αυτό κάνοντας εγγραφές στα βιβλία που δημιουργούν δανεικά για τους πιστολήπτες από αέρα κοπανιστό (ή κατά προτίμηση μελάνι).

Δείτε ένα σύγχρονο παράδειγμα: μια αγορά μετοχών αξίας 10.000 δολαρίων από την FED στην ελεύθερη αγορά έχει σαν αποτέλεσμα μια κατάθεση 10.000 δολαρίων στον τραπεζικό λογαριασμό του πωλητή των μετοχών. Με την προϋπόθεση της αμελητέας δέσμευσης του 10% η τράπεζα πρέπει να έχει σε απόθεμα 1.000 δολάρια και μπορεί να δανείσει 9.000 δολάρια. Αυτά τα 9.000 δολάρια συνήθως κατατίθενται από τον οφειλέτη στην ίδια ή σε άλλη τράπεζα, η οποία πρέπει να δεσμεύσει σε αποθέματα το 10% (900 δολάρια) αλλά μπορεί να δανείσει τα υπόλοιπα 8.100 δολάρια. Αυτά τα 8.100 δολάρια διαδοχικά κατατίθενται σε τράπεζες οι οποίες πρέπει να δεσμεύσουν το 10% σε αποθέματα (810 δολάρια) αλλά μπορούν να δανείσουν 7.290 δολάρια, και ούτω καθεξής. Μεταφερόμενοι σε θεωρητικό πεδίο τα αρχικά 10.000 δολάρια που εξέδωσε η FED είναι κατατεθειμένα σε πολυάριθμες τράπεζες μέσα στο τραπεζικό σύστημα, αυξάνοντας μέσα σε είκοσι περίπου στάδια κατά 90.000 δολάρια τα νέα δάνεια επιπλέον των 10.000 δολαρίων σε αποθέματα.

Με άλλα λόγια το τραπεζικό σύστημα αθροιστικώς πολλαπλασιάζει τα 10.000 δολάρια που έκδωσε η FED με τον παράγοντα 10. Ωστόσο λιγότερο από το 1% των τραπεζών παράγει άνω του 75% αυτών των χρημάτων. Δηλαδή μια χούφτα από τις μεγαλύτερες τράπεζες της Wall Street δημιουργεί χρήμα με μορφή δανείου, κυριολεκτικά κατά εκατοντάδες δισεκατομμύρια, χρεώνοντας τόκους γι' αυτά τα δάνεια και αφήνοντας ψίχουλα για τις υπόλοιπες τράπεζες. Επειδή όμως αυτά τα ψίχουλα αντιπροσωπεύουν επίσης δισεκατομμύρια, οι μικρότεροι τραπεζίτες σπάνια μπουρμυρίζουν. Αντιθέτως - παρά μερικές λαμπρές εξαιρέσεις - κι αυτοί υποστηρίζουν το διεφθαρμένο σύστημα.

Στην πραγματικότητα, εξ' αιτίας των πολυάριθμων εξαιρέσεων στο απαιτούμενο αποθεματικό του 10%, το τραπεζικό σύστημα πολλαπλασιάζει την έκδοση των χρημάτων από την FED σε μεγάλη έκταση πάνω από δέκα φορές (π.χ. η FED απαιτεί μόνο 3% αποθεματικά σε καταθέσεις κάτω των πενήντα εκατομμυρίων δολαρίων και καθόλου αποθεματικά στα Ευρώ και τις μη προσωπικές καταθέσεις προθεσμίας).

Για να επιστρέψουμε στους χρυσοχόους... Ακόμα ανακάλυψαν ότι μπορούσαν να βγάλουν πρόσθετο κέρδος καθοδηγώντας την οικονομία ανάμεσα στο άπλετο χρήμα και την έλλειψή του. Όταν δάνειζαν εύκολα χρήμα τότε διογκωνόταν η ποσότητα του χρήματος που "κυκλοφορούσε". Τα χρήματα ήταν άφθονα και οι άνθρωποι δανείζονταν περισσότερο για να επεκτείνουν τις επιχειρήσεις τους. Αλλά τότε οι χρυσοχόοι θα περιόριζαν τον εφοδιασμό της αγοράς με χρήμα και δύσκολα εξασφαλίζονταν δάνεια.

Τι συνέβαινε; Αυτό που συμβαίνει και σήμερα. Ένα προκαθορισμένο ποσοστό ανθρώπων δεν θα μπορούσε να αποπληρώσει τα προηγούμενα δάνεια και δεν μπορούσε να πάρει νέα για να εξοφλήσει τα προηγούμενα! Επομένως πτώχευαν και ήταν υποχρεωμένοι να πουλήσουν τα περιουσιακά τους στοιχεία στους χρυσοχόους ή να τα εκπλειστηριάσουν για πενταροδεκάρες.

Η ίδια ακριβώς ιστορία συνεχίζεται και σήμερα μόνο που το ονομάζουμε άνοδος και πτώση της οικονομίας ή "ο κύκλος της οικονομίας" ή πιο πρόσφατα στα χρηματιστήρια "διορθώσεις" (διορθωτική πτώση του δείκτη τιμών).

ΟΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ ΡΑΒΔΟΙ

Ο βασιλιάς Ερρίκος ο Α΄, γιος του Γουλιέλμου του Κατακτητή, αναρριχήθηκε στον Αγγλικό θρόνο το 1100 μ.Χ. Εκείνη την εποχή, αρκετό καιρό πριν την εισαγωγή της τυπογραφίας, οι φόροι συνήθως πληρώνονταν σε είδος - π.χ. προϊόντα - σύμφωνα με την παραγωγική δυνατότητα της γης υπό τη φροντίδα του δουλοπάροικου ή του μικρότερου σε βαθμό ευγενή. Εκείνων δηλαδή που πλήρωναν τους φόρους. Για να καταμετρήσουν την παραγωγή οι Μεσαιωνικοί δημόσιοι υπάλληλοι χρησιμοποιούσαν ένα χοντροκομμένο λογιστικό σύστημα: χάραζαν εγκοπές σε ράβδους (tallies: από το λατινικό talea που σημαίνει κλαδί ή πάσσαλος). Οι συμπληρωματικοί ράβδοι είχαν μεγαλύτερη επιτυχία από την ατελή ανθρώπινη μνήμη ή από τις εγκοπές στην πόρτα του αχυρώνα - όπως γινόταν μερικές φορές.

Για να αποφευχθούν αλλαγές ή παραποιήσεις, οι ράβδοι χωρίζονταν στη μέση κατά μήκος τους αφήνοντας το ένα μέρος της εγκοπής στο ένα μέρος και το υπόλοιπο στο άλλο - η μισή ράβδος παραδινόταν στον φορολογούμενο και μπορούσε να συγκριθεί για την ακρίβεια της συναλλαγής με την ένωση των δύο μερών. Ο Ερρίκος υιοθέτησε αυτή τη μέθοδο για την τήρηση των φορολογικών αρχείων στην Αγγλία.

Με τον καιρό, ο ρόλος των συμπληρωματικών ράβδων αναπτύχθηκε και εξαπλώθηκε. Τον καιρό του Ερρίκου του Β΄ οι φόροι πληρώνονταν δύο φορές το χρόνο. Η πρώτη πληρωμή γινόταν το Πάσχα. Ως απόδειξη της πληρωμής, δινόταν στον φορολογούμενο μια συμπληρωματική ράβδος με εγκοπή, γεγονός που αποδείκνυε την καταβολή της τμηματικής πληρωμής. Η διαδικασία ολοκληρωνόταν με το υπόλοιπο της ράβδου, η οποία κρατείτο σαν αρχείο. Τα δύο μέρη της ράβδου παρουσιάζονταν την ημέρα της εορτής "των Ταξιαρχών", όταν το υπόλοιπο των φόρων θεωρείτο ληξιπρόθεσμο.

Χρειάζεται μόνο λίγη φαντασία για να προχωρήσουμε στο επόμενο βήμα: τη κατασκευή ράβδων από την κυβέρνηση ως προκαταβολή φόρων προς πληρωμή με σκοπό τη συγκέντρωση χρηματικών πόρων για επείγουσες ανάγκες ή οικονομικές δυσκολίες. Οι αποδέκτες των ράβδων τις αποδέχονταν έναντι αγαθών που θα πωλούνταν με κέρδος ή για νομίσματα με έκπτωση. Ή μπορούσαν να τις χρησιμοποιήσουν αργότερα, το Πάσχα ή των Ταξιαρχών, για πληρωμή των φόρων. Μ' αυτό τον τρόπο, οι ράβδοι απέκτησαν παρόμοιες λειτουργίες μ' αυτές του νομίσματος: Χρησιμοποιούνταν αντί χρημάτων για την πληρωμή των φόρων.

Μετά το 1694, η κυβέρνηση εξέδιδε "χάρτινα συμπληρώματα" ως γραπτή επιβεβαίωση του χρέους της, του κυβερνητικού δανεισμού, με την προοπτική της συγκέντρωσης μελλοντικών φόρων. Το χαρτί ήταν εύκολα μεταβιβάσιμο κάτι που έκανε τα "χάρτινα συμπληρώματα" ακριβές ισοδύναμο του χάρτινου τραπεζογραμματίου-νομίσματος που εξέδωσε για πρώτη φορά η Τράπεζα της Αγγλίας το 1694 (Bank of England, BoE). Γύρω στο 1697, τα "συμπληρώματα" και τα τραπεζογραμμάτια κυκλοφορούσαν ελεύθερα ως ανταλλάξιμες και εναλλακτικές μορφές χρήματος. Οι ξύλινοι συμπληρωματικοί ράβδοι συνέχισαν να βρίσκονται σε χρήση μέχρι το 1826. Κατά πάσα πιθανότητα είχαν βρεθεί τρόποι χρησιμοποίησής τους με έκπτωση όπως τα "χάρτινα συμπληρώματα".

Μια συγκεκριμένη συμπληρωματική ράβδος είχε ανεκτίμητη αξία. Αντιπροσώπευε το ποσό των 25.000 λιρών. Ένας από τους ιδρυτικούς μετόχους της BoE αγόρασε τις μετοχές του με μια τέτοια ράβδο. Δηλαδή αγόρασε το μερίδιό του σε μια από τις πλουσιότερες και ισχυρότερες επιχειρήσεις του κόσμου με ένα κομμάτι ξύλο.

Το ειρωνικό σημείο της ιστορίας είναι ότι η BoE μετά την ίδρυσή της το 1694 πολέμησε το σύστημα των συμπληρωματικών ράβδων επειδή αντιπροσώπευαν χρήματα που κυκλοφορούσαν πέρα από τον έλεγχο των αργυραμοιβών.

Γιατί όμως οι άνθρωποι αποδέχονταν κομμάτια ξύλου έναντι χρημάτων; Να μια έξυπνη ερώτηση. Κατά τη διάρκεια της ιστορίας οι άνθρωποι εμπορεύτηκαν ο,τιδήποτε και θεωρούσαν ότι είχε αξία και το χρησιμοποιούσαν αντί χρημάτων. Βλέπετε το μυστικό είναι ότι νόμισμα-χρήμα είναι αυτό που οι άνθρωποι συμφωνούν να χρησιμοποιούν ως τέτοιο. Τι είναι λοιπόν τα σημερινά χαρτονομίσματα; Στην πραγματικότητα απλό χαρτί!

Αυτό ήταν το τέχνασμα. Ο βασιλιάς Ερρίκος ο Ζ΄ διέταξε οι συμπληρωματικοί ράβδοι να χρησιμοποιούνται ως απόδειξη της πληρωμής των φόρων που συγκέντρωνε η κυβέρνηση. Αυτή η πράξη δημιούργησε ζήτηση γύρω από τις ράβδους και τελικά τις έθεσε στην κυκλοφορία και τις έκανε αποδεκτές αντί χρημάτων. Το σύστημα δούλεψε πολύ καλά και ιστορικά καμία άλλη μορφή χρήματος δεν κυκλοφόρησε για τόσο διάστημα κατά τη διάρκεια της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Στις αρχές του 16ου αιώνα ο βασιλιάς Ερρίκος ο Η' χαλάρωσε τους νόμους που αφορούσαν στην τοκογλυφία και οι σαράφηδες δεν έχασαν χρόνο για να επαναβεβαιώσουν και να ισχυροποιήσουν την θέση τους. Κατασκεύασαν δικά τους χρυσά και αργυρά νομίσματα που κυκλοφόρησαν άφθονα για δεκαετίες. Αλλά όταν η βασίλισσα Μαίρη ανέβηκε στο θρόνο και έκανε πάλι αυστηρούς τους νόμους για την τοκογλυφία οι σαράφηδες καταχώνιασαν και αποθησαύρισαν τα χρυσά και αργυρά νομίσματά τους οδηγώντας την οικονομία σε κάθετη πτώση.

Όταν η βασίλισσα Ελισάβετ ανέβηκε στο θρόνο το 1558 ήταν αποφασισμένη να επανακτήσει τον έλεγχο πάνω Αγγλικό νόμισμα. Η λύση που έδωσε ήταν η έκδοση χρυσών και αργυρών νομισμάτων από τον Δημόσιο Θησαυρό και με αυτό τον τρόπο προσπάθησε να αφαιρέσει τον έλεγχο του χρηματικού αποθέματος από τους αργυραμοιβούς.

Αν και ο έλεγχος του χρήματος δεν ήταν η μοναδική αιτία της Αγγλικής Επανάστασης του 1642 (οι θρησκευτικές διενέξεις επίσης πυροδότησαν τη σύγκρουση) η νομισματική πολιτική έπαιξε τον κύριο ρόλο. Χρηματοδοτούμενος από τους σαράφηδες, ο Όλιβερ Κρόμγουελ (Oliver Cromwell), τελικά εκθρόνισε τον βασιλιά Κάρολο τον Α' (Στιούαρτ), επιβλήθηκε στο Κοινοβούλιο κάνοντας τις "απαραίτητες" εκκαθαρίσεις, και θανάτωσε το βασιλιά. Τότε, οι Σαράφηδες κατόρθωσαν να εδραιώσουν άμεσα την οικονομική τους δύναμη.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι τα επόμενα πενήντα χρόνια οι σαράφηδες βύθισαν τη Μεγάλη Βρετανία σε μια σειρά δαπανηρών πολέμων. Εξαγόρασαν στο κέντρο του Λονδίνου μια έκταση πάνω από ένα τετραγωνικό μίλι γνωστή σαν το "Σίτυ - City". Σήμερα αυτή η ημιαυτόνομη περιοχή είναι ακόμα ένα από τα δύο δεσπύζοντα οικονομικά κέντρα του κόσμου (μαζί με τη Wall Street στη Νέα Υόρκη). Δεν υπόκειται στη δικαιοδοσία της Αστυνομίας του Λονδίνου και διατηρεί της δική της ιδιωτική αστυνομική δύναμη που αποτελείται από 2.000 άνδρες.

Οι συγκρούσεις με τη δυναστεία των Στιούαρτ οδήγησε τους Αργυραμοιβούς σε συνεργασία με τους ομότιμους τους της Ολλανδίας (οι οποίοι είχαν ήδη ιδρύσει κεντρική τράπεζα στο Άμστερνταμ το 1609) και τη χρηματοδότηση της εισβολής του Γουλιέλμου της Οράγγης που εκθρόνισε τους νομίμους κατόχους του θρόνου των Στιούαρτ το 1688. Η Αγγλία ανήκε πια στους μεγαλέμπορους: Αντί για τον αντιλαϊκό βασιλιά Τζέιμς τον Β' υπήρχε μια μυστική συνωμοτική ομάδα αποτελούμενη από Αργυραμοιβούς και κινούσε από το παρασκήνιο τα νήματα που έδεναν το σφετεριστή βασιλιά Γουλιέλμο τον Γ'.

Αυτή η συνάφεια υπάρχει μέχρι σήμερα ανάμεσα στους Σαράφηδες και την υψηλή Βρετανική αριστοκρατία. Ο μονάρχης δεν έχει καμία πραγματική δύναμη αλλά υπηρετεί σαν προστατευτική ασπίδα για τους Αργυραμοιβούς που εξουσιάζουν το Σίτι και έχουν σαν ηγεμόνα τους τον τραπεζικό οίκο των Ρότσιλντ (Rothchild).

Στο τεύχος της 20ης Ιουνίου του 1934 το περιοδικό New Britain μνημόνευσε μια αποστομωτική δήλωση του Βρετανού Πρωθυπουργού Ντέιβιντ Λόιντ Τζορτζ (David Lloyd George): "η Βρετανία είναι σκλάβος ενός διεθνούς οικονομικού συνασπισμού". Επίσης παρέθετε τα ακόλουθα λόγια του Λόρδου Μπράις (Byrce): "η Δημοκρατία δεν έχει πιο επίμονο και ύπουλο εχθρό από τους αργυραμοιβούς" επισημαίνοντας "στον Πρόεδρο της Βουλής των Κοινοτήτων δεν επιτρέπεται να κάνει ερωτήσεις που αφορούν στην Τράπεζα της Αγγλίας (BoE), στην διοίκηση και τους σκοπούς της".

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Στο τέλος του 17ου αιώνα η Αγγλία βρισκόταν στα πρόθυρα οικονομικής καταστροφής. Πενήντα χρόνια συνεχών πολέμων με τη Γαλλία και την Ολλανδία την είχαν εξουθενώσει. Παράφρονες κυβερνήτες συνάντησαν τους Αργυραμοιβούς και ikέτευσαν για δάνεια που τους ήταν απαραίτητα για την επιδίωξη των πολιτικών τους σκοπών. Τους κόστισε ακριβά: πλήρωσαν με τη δημιουργία μιας κρατικής φαινομενικά, ιδιωτικής όμως στην ουσία, Τράπεζας, η οποία μπορούσε να εκδώσει χρήματα, χωρίς αποθεματικά, που θα χρησιμοποιούνταν σαν δάνειο λειτουργίας του κράτους.

Η Τράπεζα της Αγγλίας επρόκειτο να γίνει η πρώτη ιδιωτική εθνική κεντρική Τράπεζα, σε μια παντοδύναμη χώρα, στον σύγχρονο κόσμο. Ωστόσο αποταμιευτικές Τράπεζες προϋπήρξαν, στην Βενετία από το 1361, στο Άμστερνταμ από το 1609 και στη Σουηδία από το 1661, όπου την ίδια χρονιά εκδόθηκαν τα πρώτα χαρτονομίσματα στην Ευρώπη.

Αν και παραπλανητικά αποκαλούνταν Τράπεζα της Αγγλίας ώστε ο λαός να σκέφτεται ότι επρόκειτο για τμήμα της κυβέρνησης, δεν υπήρξε ποτέ κάτι τέτοιο. Όπως κάθε άλλη ιδιωτική επιχείρηση η Τράπεζα της Αγγλίας πούλησε μετοχές για να συγκεντρώσει το αρχικό κεφάλαιό της. Οι επενδυτές, των οποίων τα ονόματα δεν αποκαλύφθηκαν ποτέ, υποτίθεται ότι έπρεπε να καταβάλουν το ποσό του ενός εκατομμυρίου διακοσίων πενήντα χιλιάδων λιρών, σε χρυσά νομίσματα, για να αγοράσουν το μερίδιό τους στην τράπεζα, αλλά συγκεντρώθηκαν μόνο 750.000 λίρες.

Παρόλα αυτά η καταστατική πράξη της Τράπεζας της Αγγλίας συντάχθηκε το 1694 και ξεκίνησε αμέσως εργασίες δανειζοντας αρκετές φορές πολλαπλάσιο των χρημάτων που υποτίθεται ότι είχε για αποθεματικό - πάντα με τόκο. Σε αντάλλαγμα η νέα τράπεζα θα δάνειζε στους Βρετανούς πολιτικούς όσα χρήματα χρειαζόνταν. Το χρέος ήταν ασφαλισμένο με τους άμεσους φόρους που πλήρωνε ο Βρετανικός Λαός.

Με αυτό τον τρόπο οι κανόνες λειτουργίας της Τράπεζας της Αγγλίας αποσκοπούσαν μόνο στη νομιμοποίηση της παραχάραξης του εθνικού νομίσματος για προσωπικό όφελος. Δυστυχώς σήμερα σχεδόν κάθε κράτος έχει μια ιδιωτικά ελεγχόμενη κεντρική τράπεζα καθώς οι τοπικοί Αργυραμοιβοί χρησιμοποίησαν την Τράπεζα της Αγγλίας σαν υπόδειγμα.

Είναι τέτοια η δύναμη αυτών των κεντρικών τραπεζών που σύντομα θα αποκτήσουν τον πλήρη έλεγχο κάθε εθνικής οικονομίας. Αυτό σημαίνει την κυριαρχία της πλουτοκρατίας και οι τραπεζίτες θα είναι οι κυρίαρχοι της υπερπλούσιας άρχουσας τάξης. Μοιάζει κάπως με το να δίνεις τον έλεγχο του Στρατού στη Μαφία. Ο έσχατος κίνδυνος της τυραννίας γίνεται πραγματικότητα. Χρειαζόμαστε μια κεντρική νομισματική επιτροπή, όμως αυτή πρέπει να ανήκει και να ελέγχεται από την εκλεγμένη κυβέρνηση και όχι από τραπεζίτες για προσωπικό τους κέρδος.

Το 1770 ο Σερ Γουίλιαμ Πιτ (William Pitt) μιλώντας στη Βουλή των Λόρδων είπε:

"Πίσω από το θρόνο βρίσκεται κάτι που είναι δυνατότερο από τον ίδιο το Βασιλιά."

Αυτή η αναφορά στους Αργυραμοιβούς που βρίσκονται πίσω από την Τράπεζα της Αγγλίας δημιούργησε την έκφραση "η δύναμη πίσω από το θρόνο". Το 1844 ο Βενιαμίν Ντισραέλι (Benjamin Disraeli) σε μια συγκεκαλυμμένη νύξη για αυτή τη δύναμη έγραψε:

"Ο κόσμος κυβερνάται από πολύ διαφορετικές προσωπικότητες από αυτές που φαντάζονται αυτοί που δεν βρίσκονται στα παρασκήνια."

Στις 21 Νοεμβρίου του 1933 ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Φραγκλίνος Ρούσβελτ (Franklin D. Roosevelt) έγραψε σε μια επιστολή προς ένα έμπιστό του πρόσωπο:

"Η πραγματική αλήθεια του ζητήματος βρίσκεται, όπως εσύ και εγώ γνωρίζουμε, στο ότι η κυβέρνηση ανήκει στους οικονομικούς παράγοντες ήδη από την εποχή του Αντριου Τζάκσον (Andrew Jackson)..."

Η απάτη της κεντρικής τράπεζας βρίσκεται σε έναν απόκρυφο νόμο που ευνοεί της ιδιωτικές τράπεζες περισσότερο από την ίδια την κυβέρνηση. Η κυβέρνηση πουλάει ομόλογα για να χρηματοδοτήσει ενέργειες για τις οποίες δεν έχει την πολιτική φρόνηση ή θέληση να επιβάλλει φόρους. Αλλά το δέκα τοις εκατό των ομολόγων αγοράζεται με χρήματα που η κεντρική τράπεζα δημιουργεί χωρίς αποθεματικό κεφάλαιο. Ύστερα η κυβέρνηση ξοδεύει αυτά τα νεοδημιουργημένα χρήματα. Αφού αποταμιευτούν αυτά τα χρήματα οι ιδιωτικές τράπεζες χρησιμοποιούν τις νέες καταθέσεις για να δημιουργήσουν δέκα φορές περισσότερα παρέχοντας δάνεια με αμελητέα αποθεματικά. Έτσι εξασφαλίζονται τα πρόσθετα χρήματα που χρειάζονται για την αγορά του υπόλοιπου ενενήντα τοις εκατό των ομολόγων χωρίς να αποστραγγίζονται οι κεφαλαιαγορές και να εκτοξεύονται τα επιτόκια. Δανειζόμενη χρήματα, πουλώντας νέα ομόλογα, η κυβέρνηση περιορίζει τις πληθωριστικές πιέσεις κάτω από το επιτόκιο των ομολόγων. Συνεπώς υπάρχει ελάχιστος έως καθόλου άμεσος πληθωρισμός.

Περισσότερα χρήματα σε κυκλοφορία σημαίνει όμως ότι τα χρήματα που έχετε χάνουν την αξία τους. Οι πολιτικοί αποκτούν όσα χρήματα χρειάζονται και ο κόσμος πληρώνει για αυτό με πληθωρισμό, οποίος διαβρώνει την αγοραστική δύναμη των αποταμιεύσεων, του προκαθορισμένου εισοδήματος και των μισθών. Η διεστραμμένη ομορφιά του σχεδίου βρίσκεται στο ότι ούτε ένας στους χίλιους δεν μπορεί να το ανακαλύψει επειδή βρίσκεται σκόπιμα κρυμμένο πίσω από πολύπλοκες οικονομικές

ασυναρτησίες. Τα πλήρη επακόλουθα του πληθωρισμού βιώνονται μετά από καιρό και πολύ αργά για να αντιμετωπιστούν.

Με τη δημιουργία της Τράπεζας της Αγγλίας το κράτος πλημμύρισε από χρήματα. Οι τιμές σε ολόκληρη τη χώρα διπλασιάστηκαν. Παρέχονταν μαζικά χρηματοδοτήσεις για κάθε παράτολμη ιδέα και κομπίνα. Ένα εγχείρημα πρότεινε την αποξήρανση της Ερυθράς Θαλάσσης για την ανάκτηση του χρυσού που υποτίθεται ότι χάθηκε από τον Αιγυπτιακό Στρατό που πνίγηκε ακολουθώντας τον Μωυσή και τους Ισραηλίτες.

Το 1698, μόλις τέσσερα χρόνια αργότερα, το κυβερνητικό χρέος αυξήθηκε από το αρχικό ποσό του 1.250.000 λιρών σε δέκα έξι εκατομμύρια λίρες. Αβίαστα αυξήθηκαν οι φόροι, που επαναυξήθηκαν, για να καλυφθεί το χρέος.

Με το Βρετανικό χρηματικό απόθεμα σταθερά μαγκωμένο στα χέρια των Αργυραμοιβών η Βρετανική οικονομία άρχισε να παλεύει με άγρια σκαμπανεβάσματα οικονομικών ανθήσεων και κάμψεων, ακριβώς την κατάσταση που μια κεντρική τράπεζα διακηρύττει ότι είναι σχεδιασμένη για να προλαβαίνει και να εμποδίζει.

Χρησιμοποιώντας ελάχιστα χρηματικά αποθεματικά, στις τραπεζικές συναλλαγές τους, οι Ρότσιλντ (Rothschilds) και οι σύμμαχοί τους εξουσίαζαν τις κεντρικές τράπεζες στο Ηνωμένο Βασίλειο, τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Γαλλία ήδη από τις αρχές του 19ου αιώνα.

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΡΟΤΣΙΛΝΤ

Βρισκόμαστε στη Φρανκφούρτη της Γερμανίας στα 1743, πενήντα χρόνια μετά την έναρξη των εργασιών της Τράπεζας της Αγγλίας. Ο χρυσοχόος Άμσελ Μωυσής Μπάουερ (Amschel Moses Bauer) άνοιξε ένα ανταλλακτήριο νομισμάτων μαζί με ένα λογιστικό γραφείο και τοποθέτησε σαν σήμα της επιχείρησης πάνω από την είσοδο των γραφείων ένα Ρωμαϊκό αετό πάνω σε μια κόκκινη ασπίδα. Η επιχείρηση έγινε γνωστή σαν η εταιρία της Κόκκινης Ασπίδας, Ρότσιλντ (Rothschild) στα Γερμανικά. Όταν ο γιος του, ο Μάγιερ Άμσελ Μπάουερ (Mayer Amschel Bauer), κληρονόμησε την επιχείρηση αποφάσισε να αλλάξει το όνομά του σε Ρότσιλντ.

Ο Μάγιερ Ρότσιλντ σύντομα ανακάλυψε ότι το να δανείζει χρήματα σε κυβερνήσεις και βασιλείς ήταν πολύ πιο προσοδοφόρο από το να δανείζει σε ιδιώτες. Όχι μόνο ήταν μεγαλύτερο το ποσό του δανείου αλλά ήταν εγγυημένο και εξασφαλισμένο με την είσπραξη των φόρων.

Ο Μάγιερ Ρότσιλντ είχε πέντε γιους. Τους εκπαίδευσε όλους στις μυστικές τεχνικές της δημιουργίας χρήματος και της επιδέξιας διαχείρισής του. Κατόπιν τους έστειλε στις κυριότερες πρωτεύουσες της Ευρώπης να ανοίξουν υποκαταστήματα της οικογενειακής τραπεζικής επιχείρησης. Στη διαθήκη του άφησε την εντολή ότι ένας γιος σε κάθε γενιά θα ηγείται της οικογενειακής επιχείρησης. Οι γυναίκες αποκλείστηκαν.

Ο πρώτος γιος του Μάγιερ, ο Άμσελ, έμεινε στην Φρανκφούρτη για τη διαχείριση της γενέθλιας τράπεζας. Ο δεύτερος γιος του Σολομών (Salomon) στάλθηκε στη Βιέννη. Ο τρίτος γιος του Νάθαν (Nathan), που ήταν εμφανώς ο πιο έξυπνος, στάλθηκε στα 1798 στο Λονδίνο, σε ηλικία είκοσι ενός ετών. Εκατό χρόνια μετά την ίδρυση της Τράπεζας της Αγγλίας. Ο τέταρτος γιος του Κάρολος (Carl) πήγε στη Νάπολη και ο πέμπτος γιος τους Ιακώβ (Jakob και αργότερα James) ταξίδευσε στο Παρίσι.

Στα 1785 ο Μάγιερ μετέφερε όλη την οικογένεια σε ένα μεγαλύτερο σπίτι. Ένα πενταόροφο οίκημα που μοιραζόταν με την οικογένεια Σιφφ (Schiff). Το σπίτι αυτό έγινε γνωστό σαν το οίκημα της Πράσινης Ασπίδας. Οι Ρότσιλντ και οι Σιφφ επρόκειτο να παίξουν κεντρικό ρόλο στην Ευρωπαϊκή οικονομική ιστορία, σ' αυτήν των Ηνωμένων Πολιτειών αλλά και ολόκληρου του κόσμου. Ο εγγονός των Σιφφ μετακόμισε στη Νέα Υόρκη και βοήθησε στην οικονομική υποστήριξη του Μπολσεβικικού πραξικοπήματος (Bolshevik coup d' etat) του 1917 στην Ρωσία.

Οι Ρότσιλντ ξεκίνησαν τη συνεργασία τους με τους Ευρωπαίους ευγενείς στο Wilhelmshohe, το παλάτι ενός από τους πλουσιότερους ανθρώπους της Γερμανίας. Στην πραγματικότητα ο πρίγκιπας Ουίλλιαμ (Prince William) του Hesse-Cassel ήταν ο πλουσιότερος μονάρχης της Ευρώπης. Στην αρχή οι Ρότσιλντ απλώς βοηθούσαν τον Ουίλλιαμ να κερδοσκοπήσει με πολύτιμα νομίσματα. Όταν ο Ναπολέων οδήγησε τον πρίγκιπα Ουίλλιαμ στην εξορία ο Ουίλλιαμ έστειλε 550.000 λίρες Αγγλίας (ένα τεράστιο ποσό χρημάτων για την εποχή που ισοδυναμεί με εκατοντάδες εκατομμύρια αμερικανικών

δολαρίων σήμερα) στον Νάθαν Ρότσιλντ στο Λονδίνο. Με εντολή να αγοραστούν ομόλογα ή μετοχές (consols) της Βρετανικής κυβέρνησης. Όμως ο Ρότσιλντ χρησιμοποίησε τα χρήματα για τους δικούς του σκοπούς. Με τον Ναπολέοντα να λυμαίνεται την Ευρώπη οι πιθανότητες και οι ευκαιρίες για προσοδοφόρες επενδύσεις σε καιρό πολέμου ήταν άπειρες.

Ο Ουίλλιαμ επέστρεψε στο Wilhelmshohe λίγο πριν την μάχη του Βατερλό στα 1815. Κάλεσε τους Ρότσιλντ να παρουσιαστούν και απαίτησε την επιστροφή των χρημάτων του. Οι Ρότσιλντ επέστρεψαν τα χρήματα του Ουίλλιαμ με επιπλέον τόκο 8%, που θα του είχαν αποδώσει τα Βρετανικά ομόλογα αν πραγματικά είχε γίνει η επένδυση σ' αυτά. Έτσι οι Ρότσιλντ καρπώθηκαν τα κολοσσιαία κέρδη που απέκτησαν κατά τη διάρκεια του πολέμου χρησιμοποιώντας τα χρήματα του Ουίλλιαμ, μια επαίσχυντη πρακτική σε κάθε εποχή.

Εφαρμόζοντας κυρίως τέτοιες πρακτικές ο Νάθαν Ρότσιλντ, ήταν δυνατό να περιαυτολογεί, αργότερα, ότι στα δέκα επτά χρόνια που βρισκόταν στην Αγγλία είχε αυξήσει το αρχικό κεφάλαιο των 20.000 λιρών, που του είχε δώσει ο πατέρας του, κατά δύομισι χιλιάδες φορές φτάνοντάς το στο ύψος των 50.000.000 βρετανικών λιρών. Ένα πραγματικά τεράστιο ποσό χρημάτων που συγκρίνεται σήμερα με αγοραστική δύναμη που έχουν μόνο δισεκατομμύρια αμερικανικά δολάρια.

Στα 1817 ο Υπουργός Οικονομικών της Πρωσίας (director of the Prussian Treasury) έγραψε κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στο Λονδίνο για τον Νάθαν Ρότσιλντ:

...(είχε) απίστευτη επιρροή πάνω σε όλα τα οικονομικά θέματα στο Λονδίνο. Είναι γενικώς αποδεκτό ότι κυριολεκτικά καθορίζει τις τιμές συναλλάγματος και την αξία του νομίσματος στο Λονδίνο. Η δύναμή του σαν τραπεζίτης είναι υπερβολική.

Ο γραμματέας του Αυστριακού πρίγκιπα Μέτερνιχ έγραψε για τους Ρότσιλντ στα 1818 ότι:

...είναι οι πλουσιότεροι άνθρωποι στην Ευρώπη.

Μέσω της οικογενειακής συνεργασίας και χρησιμοποιώντας ελάχιστα χρηματικά αποθεματικά στις τραπεζικές συναλλαγές τους οι τράπεζες των Ρότσιλντ σύντομα γνώρισαν απίστευτη οικονομική άνθηση. Γύρω στα μέσα του 19ου αιώνα κυριαρχούσαν σε ολόκληρη την Ευρώπη και φυσικά ήταν η πλουσιότερη οικογένεια στον κόσμο. Ένα μεγάλο μέρος της άσπυτης αριστοκρατίας της Ευρώπης ήταν καταχρεωμένο στις τράπεζες τους.

Συνεπεία της παρουσίας τους σε πέντε κράτη, σαν τραπεζίτες, οι Ρότσιλντ ήταν αληθινά αυτόνομοι και αποτελούσαν μια οντότητα ανεξάρτητη από τις χώρες στις οποίες λειτουργούσαν οι επιχειρήσεις τους. Αν η πολιτική κάποιας χώρας τους δυσαρεστούσε ή δεν εξυπηρετούσε τα συμφέροντά τους αυτοί απλώς δεν την πιστοδοτούσαν πια ή χρηματοδοτούσαν εκείνες τις χώρες ή τις ομάδες που ήταν αντίθετες σ' αυτή την πολιτική. Μόνο αυτοί γνώριζαν που βρισκόταν ο χρυσός, που τους ανήκε, και τα άλλα αποθεματικά τους. Τοιούτοτρόπως ήταν εξασφαλισμένοι από κυβερνητική δήμευση και τιμωρία, πίεση ή φορολογία, με αποτέλεσμα κάθε κρατική έρευνα και έλεγχος να είναι άνευ σημασίας. Μόνο αυτοί γνώριζαν την έκταση (ή την ανυπαρξία) των κλασματικών τους αποθεματικών, που βρίσκονταν διασπαρμένα σε πέντε χώρες. Ένα τρομακτικό πλεονέκτημα απέναντι στις καθαρά εθνικές τράπεζες που χρησιμοποιούσαν την τραπεζική των κλασματικών αποθεματικών.

Αυτός ακριβώς ο διεθνής τους χαρακτήρας ήταν που έδινε στις τράπεζες των Ρότσιλντ μοναδικές δυνατότητες και προβάδισμα έναντι των εθνικών τραπεζών και κυβερνήσεων και αυτό ακριβώς ήταν που οι κυβερνήτες και τα εθνικά κοινοβούλια θα έπρεπε να έχουν εμποδίσει, αλλά δεν το έκαναν. Αυτή είναι η υπέρτατη κατευθυντήρια οδηγία για τις διεθνείς και πολυεθνικές τράπεζες ακόμα και σήμερα και αποτελεί την κινητήρια δύναμη της παγκοσμιοποίησης, την πίεση για μια παγκόσμια κυβέρνηση.

Οι Ρότσιλντ χορηγούσαν τεράστια δάνεια για να εγκαθιδρύνουν μονοπώλια σε κάθε είδους βιομηχανίες. Με αυτό τον τρόπο εξασφάλιζαν την ικανότητα του οφειλέτη να επιστρέψει το δάνειο μέσω του ελέγχου της αύξησης των τιμών και χωρίς να έχει τον φόβο του τιμολογιακού ανταγωνισμού. Ταυτόχρονα αύξαναν την οικονομική και πολιτική τους δύναμη. Αυτοί χρηματοδότησαν τον Σέσιλ Ρόουντς (Cecil Rhodes), παρέχοντας του τη δυνατότητα να δημιουργήσει ένα μονοπώλιο που ελέγχει τα κοιτάσματα χρυσού της Νοτίου Αφρικής και τα διαμάντια των ΝτεΜπέερς (DeBeers). Στην Αμερική χρηματοδότησαν την εγκαθίδρυση του μονοπωλίου των σιδηροδρόμων.

Η Εθνική Τράπεζα του Κλήβελαντ (National City Bank of Cleveland), η οποία θεωρήθηκε κατά τη διάρκεια ακροαματικής διαδικασίας στο Κογκρέσο σαν μια από τις τρεις τράπεζες των Ρότσιλντ στις Ηνωμένες Πολιτείες, παρείχε στον Τζον Ροκφέλλερ (John D. Rockefeller) τις πιστώσεις που χρειαζόταν για την ίδρυση του μονοπωλίου στη διύλιση πετρελαίου, που είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία της Στάνταρτ Όιλ (Standard Oil).

Ο Ιακώβ Σιφφ, που είχε γεννηθεί στο οίκημα της Πράσινης Ασπίδας των Ρότσιλντ στη Φρανκφούρτη και ήταν εκείνη την εποχή ο κύριος πράκτορας των Ρότσιλντ στις ΗΠΑ, συμβούλευσε τον Ροκφέλλερ να συνάψει την αχρεία συμφωνία εκπτώσεων, την οποία ο Ροκφέλλερ μυστικά απαιτούσε από τους σιδηροδρόμους όταν μετέφεραν το πετρέλαιο των ανταγωνιστών του. Αυτοί οι ίδιοι σιδηρόδρομοι που μονοπωλούνταν από τον έλεγχο των Ρότσιλντ μέσω πρακτόρων και συμμάχων όπως οι J. P. Morgan and Kuhh και Loeb & Company (στης οποίας το Διοικητικό συμβούλιο βρισκόταν ο Σιφφ) και οι οποίες, μαζί, ήλεγχαν το 95% του δικτύου των γραμμών των ΗΠΑ.

Το 1850 κυκλοφορούσε η φήμη ότι ο Ιακώβ Ρότσιλντ, διάδοχος του Γαλλικού Οίκου του οικογενειακού δένδρου των Ρότσιλντ, είχε περιουσία αξίας 600.000.000 γαλλικών φράγκων. Εκατόν πενήντα εκατομμύρια περισσότερα από όσα είχαν όλοι οι άλλοι τραπεζίτες της Γαλλίας μαζί. Ο Ιακώβ είχε εγκατασταθεί στο Παρίσι, κατόπιν εντολής του Μάγιερ Άμσελ, με αρχικό κεφάλαιο \$200.000. Την εποχή του θανάτου του το 1868, πενήντα έξι χρόνια αργότερα, το ετήσιο καθαρό εισόδημα του ανερχόταν σε \$40.000.000. Καμμία περιουσία στην Αμερική εκείνη την εποχή δεν έφθανε το ύψος του ετησίου εισοδήματος του Ιακώβ.

Αναφερόμενος στον Ιακώβ Ρότσιλντ ο ποιητής Χάινριχ Χάινε (Heinrich Heine) έγραψε:

Το χρήμα είναι ο Θεός της εποχής μας και ο Ρότσιλντ είναι ο προφήτης του

Ο Ιακώβ κατασκεύασε τη φημισμένη του έπαυλη, που ονομαζόταν Ferrieres, τριάντα χιλιόμετρα νοτιοανατολικά του Παρισιού. Ο Γουλιέλμος Α΄ (Wilhelm I) όταν την αντίκρισε αναφώνησε:

Οι βασιλείς δεν μπορούν να ανεχθούν αυτό το κόστος. Μόνο σε ένα Ρότσιλντ μπορεί να ανήκει.

Κάποιος άλλος Γάλλος σχολίασε την οικογένεια με αυτό τον τρόπο:

Υπάρχει μόνο μια δύναμη στην Ευρώπη και αυτή είναι οι Ρότσιλντ.

Δεν υπάρχει καμμία απόδειξη ότι η δεσπόζουσα θέση των Ρότσιλντ στον οικονομικό κόσμο της Ευρώπης έχει αλλάξει. Αντιθέτως, καθώς ο πλούτος τους έχει αυξηθεί, αυτοί απλώς απέκτησαν "το πάθος της ανωνυμίας". Η τεράστια περιουσία τους σπάνια φέρει το όνομά τους.

Ο συγγραφέας Φρειδερίκος Μόρτον (Frederic Morton) έγραψε:

...(οι Ρότσιλντ) έχουν κατακτήσει τον κόσμο ολοκληρωτικά δείχνοντας περισσότερη πανουργία και συνέχεια στο έργο τους απ' όση όλοι οι προηγούμενοι Καίσαρες...

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ας δούμε όμως με πιο τρόπο η τράπεζα της Αγγλίας επηρέασε τη Βρετανική οικονομία και πως, αργότερα, ήταν αυτή που προκάλεσε την Αμερικανική Επανάσταση.

Στα μέσα του 18ου αιώνα η Βρετανική Αυτοκρατορία πλησίαζε στο απόγειο της δύναμής της σε ολόκληρο τον κόσμο. Η Βρετανία από τότε που δημιουργήθηκε η κεντρική ιδιωτική Τράπεζα της Αγγλίας είχε συμμετάσχει σε τέσσερις πολέμους στην Ευρώπη. Το κόστος παρά ήταν υψηλό. Το Βρετανικό Κοινοβούλιο για να υποστηρίξει οικονομικά αυτούς τους πολέμους αντί να εκδώσει δικό του, ελεύθερο χρέος, νόμισμα δανείσθηκε τεράστια ποσά από την τράπεζα.

Εκείνη την εποχή το χρέος της Βρετανικής κυβέρνησης έφθανε στο υπερβολικό ποσό των 140.000.000 λιρών. Συνεπώς η κυβέρνηση αναγκάστηκε να ψηφίσει ένα πρόγραμμα αύξησης των δημοσίων εσόδων, μέσω των αμερικανικών αποικιών, ώστε να μπορέσει να πληρώσει τους τόκους, τουλάχιστον, των δανείων στην τράπεζα.

Στην Αμερική επικρατούσε διαφορετική κατάσταση. Η θεομηνία μιας ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας δεν είχε φθάσει ακόμα αν και η Τράπεζα της Αγγλίας κατέβαλε προσπάθειες να επιβάλει την ολέθρια

επιρροή της πάνω στις Αμερικανικές αποικίες από το 1694. Τέσσερα χρόνια πριν, στα 1690, η αποικία της Μασαχουσέτης (Massachusetts Bay colony) είχε εκδώσει το δικό της χαρτονόμισμα, το πρώτο στην Αμερική. Την ακολούθησε η αποικία της Νότιας Καρολίνας (South Carolina) το 1703 και λίγο αργότερα οι υπόλοιπες αποικίες.

Στα μέσα του 18ου αιώνα η προεπαναστατική Αμερική εξακολουθούσε να είναι σχετικά φτωχή. Υπήρχε μια σοβαρή έλλειψη χρυσών και ασημένιων νομισμάτων, που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο εμπόριο και την αγορά αγαθών, ούτως ώστε οι πρώτοι αποικιστές αναγκαστικά οδηγήθηκαν σε πειραματισμούς εκδίδοντας το δικό τους τοπικό χαρτονόμισμα. Μερικές προσπάθειες στέφθηκαν με επιτυχία. Επίσης σε μερικές αποικίες χρησιμοποιήσαν, με επιτυχία, τον καπνό ως μέσο συναλλαγής.

Το 1720 κάθε αποικιακός Βασιλικός Κυβερνήτης διετάχθη, συνήθως ανεπιτυχώς, να περιστείλει την έκδοση αποικιακού νομίσματος. Το 1742 ο Βρετανικός Νόμος περί Επανασύνδεσης (British Resumption Act), που απαιτούσε να γίνεται η πληρωμή των φόρων και των άλλων χρεών σε χρυσό, προκάλεσε οικονομική ύφεση στις αποικίες, πολλές ιδιοκτησίες αρπάχθηκαν ή κατασχέθηκαν από τους πλουσίους για το ένα δέκατο της αξίας τους.

Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος υπήρξε από τους μεγαλύτερους υποστηρικτές της έκδοσης αποικιακού νομίσματος. Το 1757 ο Φραγκλίνος στάλθηκε στο Λονδίνο για να υποστηρίξει την ύπαρξη του αποικιακού νομίσματος. Κατέληξε να παραμείνει δέκα οκτώ χρόνια, σχεδόν μέχρι την έναρξη της Αμερικανικής Επανάστασης.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου οι περισσότερες Αμερικανικές αποικίες αγνόησαν το Κοινοβούλιο και άρχισαν να εκδίδουν δικό τους νόμισμα που ονομάστηκε "αποικιακό πορτοφόλι" (χαρτονόμισμα ανάγκης - 'colonial scrip'). Η προσπάθεια στέφθηκε με επιτυχία αλλά είχε και αξιοσημείωτες εξαιρέσεις. Το αποικιακό νόμισμα προσέφερε ένα αξιόπιστο μέσο συναλλαγής και βοήθησε στη δημιουργία ενός αισθήματος ενότητας ανάμεσα στις αποικίες. Θυμηθείτε ότι τα περισσότερα αποικιακά νομίσματα ήταν απλώς χαρτί αλλά αποτελούσαν, ελεύθερο χρέους, νόμισμα που είχε εκδοθεί για το δημόσιο συμφέρον και δεν υποστηριζόταν από την ύπαρξη αποθεματικών χρυσού και αργύρου. Με άλλα λόγια ήταν "πραγματικό χαρτονόμισμα".

Οι αξιωματούχοι της Τράπεζας της Αγγλίας ρώτησαν τον Φραγκλίνο πως μπορούσε να ερμηνεύσει την πρόσφατη οικονομική άνθηση των αποικιών. Χωρίς δισταγμό τους απάντησε:

Είναι απλό, στις αποικίες εκδίδουμε το δικό μας νόμισμα που ονομάζεται "αποικιακό πορτοφόλι". Εκδίδουμε τη δέουσα αναλογία που απαιτείται από το εμπόριο και τη βιομηχανία ώστε να είναι δυνατή η άνετη ανταλλαγή των προϊόντων ανάμεσα στον παραγωγό και τον καταναλωτή... Μ' αυτό τον τρόπο δημιουργούμε για μας, το δικό μας νόμισμα, ελέγχουμε την αγοραστική του δύναμη και δεν έχουμε να πληρώσουμε σε κανένα τόκο.

Αυτό ήταν κοινή λογική για τον Φραγκλίνο. Μπορείτε όμως να φαντασθείτε τον αντίκτυπο που προκάλεσε στην Τράπεζα της Αγγλίας; Η Αμερική είχε ανακαλύψει το μυστικό του χρήματος και αυτό το τζίνι έπρεπε να επιστρέψει στο μπουκάλι του το συντομότερο δυνατόν. Αποτέλεσμα ήταν να ψηφίσει το Κοινοβούλιο, επί τροχάδην, το Νόμο περί Νομίσματος (Currency Act) του 1764 που απαγόρευε στους αξιωματούχους των αποικιών να εκδίδουν το δικό τους νόμισμα και τους διέταξε να πληρώσουν όλους τους μελλοντικούς φόρους με χρυσά ή αργυρά νομίσματα. Υποχρέωνε δηλαδή τις αποικίες να ενταχθούν στο πρότυπο του χρυσού και του αργύρου. Έτσι εγκαινιάστηκε η πρώτη σφοδρή πράξη του Πρώτου Τραπεζικού Πολέμου στην Αμερική που τελείωσε με ήττα των Αργυραμοιβών. Μια ήττα που προκλήθηκε από τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας και την επακόλουθη συμφωνία ειρήνης, τη Συνθήκη των Παρισίων του 1783.

Αυτοί που πιστεύουν ότι ένα πρότυπο χρυσού είναι η λύση για τα σύγχρονα νομισματικά προβλήματα της Αμερικής ας δουν τι συνέβη τότε, αμέσως μετά τη ψήφιση του Νόμου περί Νομίσματος του 1764. Ο Φραγκλίνος στην αυτοβιογραφία του σημειώνει:

Μέσα σε ένα χρόνο βρεθήκαμε στην ανάστροφη κατάσταση, που σήμαινε τον τερματισμό της οικονομικής άνθησης και την απαρχή μια βαθιάς και ευρείας οικονομικής ύφεσης, που οδήγησε στρατιές ανέργων στους δρόμους των αποικιών.

Ο Φραγκλίνος είναι σίγουρος ότι αυτή ήταν η κύρια αιτία της Αμερικανικής επανάστασης. Όπως γράφει στην αυτοβιογραφία του:

Οι Αποικίες ευχαρίστως θα είχαν αποδεχθεί ένα μικρό φόρο στο τσάι και σε άλλα προϊόντα αν η Αγγλία δεν τους είχε απαγορεύσει την έκδοση του χαρτονομίσματός τους που δημιούργησε ανεργία και δυσαρέσκεια.

Το 1774 το Κοινοβούλιο ψήφισε το Νόμο περί Χαρτοσήμου (Stamp Act) που απαιτούσε την τοποθέτηση ενός χαρτοσήμου πάνω σε κάθε αντικείμενο εμπορίου ως βεβαίωση για την πληρωμή του φόρου σε χρυσό, πράγμα που απειλούσε για άλλη μια φορά την ύπαρξη του αποικιακού χαρτονομίσματος. Σε λιγότερο από δύο εβδομάδες η Επιτροπή Ασφαλείας της Μασαχουσέτης (Massachusetts Committee of Safety) πέρασε ένα ψήφισμα που διέταζε την έκδοση περισσότερων αποικιακών χαρτονομισμάτων και αποδεχόταν τα νομίσματα των άλλων αποικιών.

Στις 10 και στις 22 Ιουνίου 1775 το Κογκρέσο των Αποικιών με ψήφισμα αποφάσισε την έκδοση \$2.000.000 με αντίκρισμα την εμπορική και την πολιτική πίστη των "Ηνωμένων Αποικιών". Αυτό συνιστούσε μια πράξη περιφρόνησης προς την Αγγλία, μια άρνηση αποδοχής ενός νομισματικού συστήματος που ήταν άδικο για του πολίτες των αποικιών.

Γι αυτό το λόγο τα αντικείμενα της εμπορικής πίστης (bills of credit), δηλαδή τα χαρτονομίσματα, τα οποία οι ιστορικοί από αμάθεια και προκατάληψη τα έχουν υποτιμήσει ως αντικείμενα ριψοκίνδυνης οικονομικής πολιτικής ήταν πραγματικά αιτία και αφορμή για την Επανάσταση. Και ήταν πολύ περισσότερα από αυτό, ήταν η ίδια η Επανάσταση.

- Αλεξάντερ ΝτελΜαρ (Alexander Del Mar), ιστορικός

Την ώρα που ρίχνονταν οι πρώτοι πυροβολισμοί, στο Κόνκορντ και στο Λέξινγκτον της Μασαχουσέτης στις 19 Απριλίου 1775, οι αποικίες είχαν αποστραγγισθεί από χρυσά και αργυρά νομίσματα, εξαιτίας της Βρετανικής φορολογίας, με αποτέλεσμα η ηπειρωτική κυβέρνηση να μην έχει άλλη επιλογή από το να εκδώσει το δικό της χαρτονομίσμα για να στηρίξει οικονομικά τον πόλεμο.

Στην αρχή της επανάστασης το Αμερικανικό αποικιακό απόθεμα χρήματος έφθανε τα \$12.000.000. Με το τέλος του πολέμου ήταν κοντά στα \$500.000.000. Εν μέρει αυτό οφειλόταν σε μαζική παραχάραξη του από τους Βρετανούς. Είχε όμως αποτέλεσμα ότι το χρήμα ουσιαστικά είχε γίνει άχρηστο. Τα παπούτσια πωλούνταν προς \$5.000 το ζευγάρι. Όπως παραπονιόταν Τζώρτζ Ουάσινγκτον:

Μια άμαξα γεμάτη χρήματα μόλις και μετά βίας θα εξαγόραζε μια άμαξα γεμάτη προμήθειες για το στρατό.

Νωρίτερα το σύστημα του αποικιακού νομίσματος είχε επιτυχία γιατί εκδιδόταν μόνο το απαραίτητο για τη διευκόλυνση του εμπορίου και η παραχάραξη ήταν απειροελάχιστη. Σήμερα αυτοί που υποστηρίζουν ένα νόμισμα βασισμένο στο πρότυπο του χρυσού επικεντρώνονται σ' αυτή την περίοδο, κατά τη διάρκεια της επανάστασης, για να αποδείξουν τα κακά του "πραγματικού χαρτονομίσματος". Αλλά θυμηθείτε ότι το ίδιο νόμισμα είχε δουλέψει πολύ καλά για είκοσι χρόνια, κατά τη διάρκεια της ειρήνης, ώστε η Τράπεζα της Αγγλίας ζήτησε από το Κοινοβούλιο να το κηρύξει παράνομο. Επίσης κατά τη διάρκεια του πολέμου οι Βρετανοί εσκεμμένα επιχείρησαν να το διαβρώσουν παραχαράσσοντάς το στην Αγγλία και αποστέλλοντάς το "με το κιλό" στις αποικίες.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Προς το τέλος της επανάστασης το ηπειρωτικό Κογκρέσο συνεδρίασε στην Αίθουσα της Ανεξαρτησίας στη Φιλαδέλφεια προσπαθώντας αγωνιωδώς να συγκεντρώσει χρήματα. Το 1781 επέτρεψε στον Ρόμπερτ Μόρρις (Robert Morris), Υπεύθυνο των Οικονομικών, να ιδρύσει μια ιδιωτική κεντρική τράπεζα με την προοπτική ότι έτσι θα τα κατάφερναν. Παρεμπιπτόντως ο Μόρρις ήταν ένας οικονομικά ευκατάστατος άνθρωπος που είχε γίνει πλούσιος κατά τη διάρκεια της Επανάστασης εμπορευόμενος πολεμικές προμήθειες.

Η νέα τράπεζα, η Τράπεζα της Βορείου Αμερικής (Bank of North America) όπως ονομάστηκε, σχεδιάστηκε κατά το πρότυπο της Τράπεζας της Αγγλίας. Της επιτρεπόταν ή καλύτερα δεν της απαγορευόταν να λειτουργεί με ελάχιστα χρηματικά αποθεματικά, δηλαδή να δανείζει χρήματα που δεν είχε και να χρεώνει τόκο γι' αυτό. Αν εσείς ή εγώ το κάναμε αυτό θα μας καταδίκάζαν για απάτη, που

είναι κακούργημα. Ελάχιστοι αντιλαμβάνονταν αυτή την πρακτική εκείνη την εποχή και φυσικά κρατήθηκε μυστική από το λαό και τους πολιτικούς, όσο ήταν δυνατό. Πολύ περισσότερο, δόθηκε στην τράπεζα το μονοπώλιο της έκδοσης χαρτονομισμάτων, που γίνονταν αποδεκτά και κατά την πληρωμή των φόρων.

Το καταστατικό της τράπεζας προσκαλούσε ιδιώτες επενδυτές να συμμετάσχουν στο αρχικό κεφάλαιο των \$400.000. Αλλά όταν ο Μόρρις δεν μπόρεσε να συγκεντρώσει τα χρήματα, ξεδιάντροπα, χρησιμοποίησε την πολιτική του επιρροή για να κατατεθεί χρυσός στην τράπεζα, ο χρυσός που είχε δανείσει η Γαλλία στην Αμερική. Ύστερα δάνεισε αυτά τα χρήματα στον εαυτό του και τους φίλους του για να τα επανεπενδύσουν στις μετοχές της τράπεζας. Ο Δεύτερος Αμερικανικός Τραπεζικός Πόλεμος είχε ήδη αρχίσει.

Σύντομα ο κίνδυνος ήταν ξεκάθαρος. Η αξία του αμερικανικού νομίσματος συνέχισε να πέφτει κατακόρυφα. Τέσσερα χρόνια αργότερα, το 1785, η σύμβαση με την τράπεζα δεν ανανεώθηκε, εξαφανίζοντας αποτελεσματικά την απειλή από τη δύναμη της τράπεζας. Έτσι ο Δεύτερος Αμερικανικός Τραπεζικός Πόλεμος τελείωσε πολύ γρήγορα με ήττα των Αργυραμοιβών.

Ο επικεφαλής της επιτυχούς προσπάθειας να κλείσει η τράπεζα ήταν ένας πατριώτης που ονομαζόταν Ουίλλιαμ Φίντλεϋ (William Findley) από την Πενσυλβάνια. Εξήγησε το πρόβλημα με τον ακόλουθο τρόπο:

Αυτό το ίδρυμα μη έχοντας άλλη προτεραιότητα από την φιλαργυρία δεν θα διαφοροποιηθεί ποτέ από το αντικείμενο του...να μονοπωλήσει όλο τον πλούτο, τη δύναμη και τη επιρροή του κράτους.

Η πλουτοκρατία από τη στιγμή που θα εγκαθιδρυθεί θα διαφθείρει το νομοθετικό σώμα ώστε οι νόμοι να γίνονται προς χάριν της και το Υπουργείο Δικαιοσύνης θα ευνοεί τους πλούσιους.

Όμως οι άνθρωποι που κινούσαν τα νήματα στην Τράπεζα της Βορείου Αμερικής - ο Αλεξάντερ Χάμιλτον (Alexander Hamilton), ο Ρόμπερτ Μόρρις και ο πρόεδρος της τράπεζας Τόμας Γουίλλινγκ (Thomas Willing) - δεν το έβαλαν κάτω. Μόνο έξι χρόνια αργότερα, ο Χάμιλτον, Υπουργός Οικονομικών τότε, και ο μέντοράς του Μόρρις δημιούργησαν μια καινούρια ιδιωτική κεντρική τράπεζα, την Πρώτη Τράπεζα των Ηνωμένων Πολιτειών (First Bank of the United States), μέσω του νέου Κογκρέσου. Ο Τόμας Γουίλλινγκ υπηρέτησε ξανά σαν πρόεδρος της τράπεζας. Οι παίκτες ήταν οι ίδιοι, μόνο το όνομα της; τράπεζας είχε αλλάξει.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το 1787 οι αρχηγοί των αποικιών συγκεντρώθηκαν στη Φιλαδέλφεια για να αντικαταστήσουν και τροποποιήσουν τα προβληματικά άρθρα της Χάρτας της Ένωσης. Όπως προείπαμε ο Τόμας Τζέφερσον και ο Τζέιμς Μάντισον (James Madison), αμετάπειστοι και οι δύο, εναντιώνονταν στη δημιουργία μιας ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας επειδή είχαν αντιληφθεί τα προβλήματα που δημιούργησε η Τράπεζα της Αγγλίας. Δεν ήθελαν τίποτα από αυτά και όπως το έθεσε αργότερα ο Τζέφερσον:

Αν ο Αμερικανικός λαός επιτρέψει ποτέ στις ιδιωτικές τράπεζες να ελέγχουν την έκδοση του νομίσματός του, πρώτα με τον πληθωρισμό και ύστερα με τον αποπληθωρισμό, οι τράπεζες και οι επιχειρήσεις που θα αναπτυχθούν γύρω από αυτές θα αποστερήσουν τον λαό από την περιουσία του μέχρι που τα παιδιά του θα ξυπνήσουν άστεγα σε μια ήπειρο που κατέκτησαν οι πατεράδες τους.

Κατά τη διάρκεια της δημόσιας συζήτησης πάνω στο μελλοντικό νομισματικό σύστημα, άλλος ένας από τους ιδρυτές των Ηνωμένων Πολιτειών, ο Γκάβενορ Μόρρις (Gouverneur Morris), ήταν επικεφαλής της επιτροπής που συνέταξε το τελικό σχέδιο του Συντάγματος και γνώριζε πολύ καλά τα κίνητρα των τραπεζιτών.

Μαζί με το παλιό αφεντικό του, τον Ρόμπερτ Μόρρις και των Αλεξάντερ Χάμιλτον, είχαν παρουσιάσει το αρχικό σχέδιο για την τράπεζα της Βορείου Αμερικής στο ηπειρωτικό Κογκρέσο κατά τη διάρκεια του τελευταίου έτους της Επανάστασης.

Σε ένα γράμμα που έγραψε στον Τζέιμς Μάντισον, στις 2 Ιουλίου 1787, αποκάλυπτε τι πραγματικά συνέβαινε.

Οι πλούσιοι θα παλέψουν για την επικράτηση της κυριαρχίας τους και τον εξανδραποδισμό των υπολοίπων. Έτσι κάνουν πάντα και έτσι θέλουν να γίνεται... Το αποτέλεσμα εδώ θα είναι το ίδιο με αλλού αν δεν τους κρατήσουμε με τη δύναμη της κυβέρνησης στο αρμόζων γι' αυτούς πεδίο δράσης.

Παρά την αποσκίρτηση του Γκάβενορ Μόρρις, από την παράταξη της τράπεζας, ο Χάμιλτον, ο Ρόμπερτ Μόρρις και ο Γουίλλινγκ μαζί με τους Ευρωπαίους υποστηρικτές τους δεν επρόκειτο να υποχωρήσουν. Κατάφεραν να πείσουν το μεγαλύτερο μέρος των αντιπροσώπων στο Συντακτικό Συνέδριο να μην εγκρίνει στο Κογκρέσο τη δυνατότητα να εκδίδει χαρτονόμισμα. Οι περισσότεροι αντιπρόσωποι ακόμα παράπαιαν από τον τεράστιο πληθωρισμό που προκάλεσαν τα χαρτονομίσματα κατά τη διάρκεια της Επανάστασης. Είχαν ξεχάσει πόσο καλά είχε δουλέψει το αποικιακό χαρτονόμισμα πριν τον πόλεμο.

Αλλά η Τράπεζα της Αγγλίας δεν το είχε ξεχάσει. Οι Αργυραμοιβοί δεν δεχόντουσαν την πιθανότητα η Αμερική να εκδώσει το δικό της χαρτονόμισμα ξανά. Πολλοί πιστεύουν ότι η Δέκατη Τροποποίηση του Συντάγματος που επιφυλασσόταν εξουσίες στις πολιτείες που δεν αντιπροσωπεύονταν στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση, έκανε την έκδοση χαρτονομίσματος από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση αντισυνταγματική, καθώς η εξουσία της έκδοσης χαρτονομίσματος δεν αναφερόταν ρητώς ως δυνατότητα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης από το Σύνταγμα. Το Σύνταγμα παραμένει σιωπηλό σ' αυτό σημείο. Μολαταύτα το Σύνταγμα ρητά απαγορεύει στις Πολιτείες να εκδίδουν χαρτονόμισμα (emit bills of credit).

Οι περισσότεροι από τους συνέδρους προσχεδίασαν της σιωπή του Συντάγματος στο σημείο αυτό για να μη δοθεί στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση "η απόλυτη εξουσία" της έκδοσης χαρτονομίσματος. Πραγματικά στην εφημερίδα της Συνέλευσης, στο φύλλο της 16ης Αυγούστου, διαβάζουμε τα ακόλουθα:

Θεωρήθηκε δευτερεύον η απάλειψη των λέξεων "απαγόρευση έκδοσης χαρτονομισμάτων" και η πρόταση πέρασε καταφατικά.

Ο Χάμιλτον και οι τραπεζίτες φίλοι του είδαν αυτή τη σιωπή σαν μια ευκαιρία για να κρατήσουν την κυβέρνηση μακριά από την έκδοση χαρτονομίσματος, την οποία ήλπιζαν ότι θα μονοπωλούσαν οι ίδιοι. Έτσι οι τραπεζίτες και οι αντιπρόσωποι που ήταν εναντίον τους, για διαφορετικά ο καθένας απ' την πλευρά του κίνητρα, υποστήριξαν να μείνει το δικαίωμα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης για την έκδοση χαρτονομίσματος έξω από τις ρυθμίσεις του Συντάγματος, με μια πλειοψηφία τέσσερα προς ένα. Αυτή η αμφισβήτηση άνοιξε το δρόμο για τους Αργυραμοιβούς, όπως ακριβώς το είχαν σχεδιάσει.

Φυσικά το χαρτονόμισμα δεν αποτελούσε το ίδιο το κύριο πρόβλημα. Η δανειοδότηση με ελάχιστα αποθεματικά ήταν μεγαλύτερο πρόβλημα γιατί πολλαπλασίαζε αρκετές φορές κάθε ποσοστό πληθωρισμού που προκαλούνταν από υπερβολική έκδοση χαρτονομίσματος.

Έτσι οι αντιπρόσωποι έμειναν με τη σκέψη ότι η απαγόρευση του χαρτονομίσματος ήταν μια καλή ιδέα. Απαγορεύοντας κάθε είδους χαρτονόμισμα πιθανώς θα περιόριζαν και την τραπεζική των ελάχιστων αποθεματικών, που εφαρμοζόταν, καθώς η χρησιμοποίηση επιταγών ήταν αμελητέα και αν είχε τεθεί προς συζήτηση θα είχε απαγορευθεί κι αυτή. Τα τραπεζικά δάνεια που δημιουργούνται με λογιστικές καταχωρήσεις στα βιβλία δεν αναφέρθηκαν και έτσι δεν απαγορεύθηκαν.

Θεωρήθηκε έτσι ότι είχε απαγορευθεί η έκδοση χαρτονομίσματος από την ομοσπονδιακή και τις πολιτειακές κυβερνήσεις ενώ δεν εννοείτο το ίδιο για τις τράπεζες. Υφίσταται η διαφωνία ότι αυτή η εξουσία του ποιος έχει το δικαίωμα της έκδοσης με το να μη απαγορευθεί ρητά στην κυβέρνηση είχε κρατηθεί σαν μελλοντικό δικαίωμα των πολιτών και του λαού (περιλαμβανομένων των νομικών προσώπων όπως οι τράπεζες).

Αντίθετη άποψη έλεγε ότι οι τραπεζικές εταιρίες ήταν όργανα και παράγοντες των πολιτειών, αφού αυτές αναγνώριζαν τη νομιμότητά τους, και έτσι δεν ενέπιπταν στην απαγόρευση της έκδοσης τραπεζογραμματίων, όπως συνέβαινε για τις ίδιες τις πολιτείες. Αυτή η διαφωνία αγνοήθηκε από τους τραπεζίτες που προχώρησαν στην έκδοση τραπεζογραμματίων έναντι ελάχιστων αποθεματικών και έχασε κάθε υπόσταση όταν το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ αποφάνθηκε ότι η ομοσπονδιακή κυβέρνηση θα μπορούσε να ιδρύσει μια τράπεζα η οποία θα μπορεί να εκδίδει χρήματα. Τελικά μόνο στις Πολιτείες απαγορεύθηκε η έκδοση χαρτονομίσματος και δεν επιβλήθηκε αυτή η απαγόρευση όχι μόνο στις τράπεζες αλλά ούτε καν στους δήμους και τις κοινότητες (όπως συνέβη κατά τη διάρκεια της οικονομικής ύφεσης του 1929 σε τετρακόσιες πόλεις σε ολόκληρες τις ΗΠΑ).

Ένα άλλο λάθος που δεν γίνεται συχνά αντιληπτό έχει σχέση με τη εξουσία που δόθηκε στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση "να κόβει νόμισμα" και "να καθορίζει την αξία του από εκεί και ύστερα". Ο καθορισμός της αξίας του νομίσματος (δηλαδή η αγοραστική του δύναμη ή η αξία του σε σχέση με άλλα πράγματα) δεν σχετίζεται με την ποιότητα ή το περιεχόμενο του (π.χ. τόσα γραμμάρια χρυσός και τόσα χαλκός κλπ) αλλά με την ποσότητα, το απόθεμα του χρήματος. Είναι η ποσότητα αυτή που προσδιορίζει την αξία και ποτέ το Κογκρέσο δεν έχει νομοθετήσει για τον καθορισμό συγκεκριμένης ποσότητας χρήματος στις ΗΠΑ.

Ο νομοθετικός καθορισμός μιας συγκεκριμένης ποσότητας χρήματος (συμπεριλαμβανομένων νομισμάτων, επιταγών και τραπεζικών αποθεματικών) σημαίνει στην πράξη τον προσδιορισμό της αξίας κάθε δολαρίου (αγοραστική δύναμη). Νομοθετική πράξη που ορίζει το ποσοστό της αύξησης του χρηματικού αποθέματος συνεπάγεται τον καθορισμό της μελλοντικής αξίας του. Το Κογκρέσο δεν έχει αποφασίσει για τίποτα από τα δύο αν και έχει ξεκάθαρα το συνταγματικό δικαίωμα να το κάνει. Έχει εγκαταλείψει αυτή την εξουσία στην Ομοσπονδιακή Τράπεζα και τις 10.000 και πλέον τράπεζες που δημιουργούν το χρηματικό μας αποθεματικό.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΗΠΑ

Το 1790, μόλις τρία χρόνια μετά την ψήφιση του Συντάγματος, οι Αργυραμοιβοί ξανακτύπησαν. Ο νεόκοπος υπουργός Οικονομικών Αλεξάντερ Χάμιλτον έκανε μια πρόταση νόμου στο Κογκρέσο για τη δημιουργία μιας νέας ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας.

Συμπτωματικά ήταν η χρονιά που ο Μάγιερ Ρότσιλντ έκανε την ακόλουθη επίσημη δήλωση από την ναυαρχίδα τράπεζα του στην Φρανκφούρτη.

Αφήστε να εκδίδω και να ελέγχω τα χρήματα του κράτους και δεν έχω κανένα σκελέτι για το ποιος φτιάχνει τους νόμους.

Ο Αλεξάντερ Χάμιλτον ήταν ένα όργανο των διεθνών τραπεζιτών. Ήθελε να δημιουργήσει κι άλλη ιδιωτική κεντρική τράπεζα, την Τράπεζα των Ηνωμένων Πολιτειών (Bank of the United States), και το έκανε. Έπεισε τον Ουάσινγκτον (Washington) να συνυπογράψει το νόμο παρά τις επιφυλάξεις του και την αντίθεση και τις αντιρρήσεις των Τζέφερσον και Μάντισον.

Για να υπερνικήσει τις αντιρρήσεις του Ουάσινγκτον ο Χάμιλτον ανέπτυξε το επιχείρημα των "συνεπαγομένων εξουσιών" που από τότε χρησιμοποιείται πολύ συχνά για να καταπατείται το Σύνταγμα. Ο Τζέφερσον πολύ σωστά προέβλεψε τα φρικτά επακόλουθα του ανοίγματος ενός τέτοιου κουτιού της Πανδώρας που θα επέτρεπε στους δικαστές να "συνεπάγουν" οτιδήποτε τους αρέσει.

Είναι ενδιαφέρον ότι μια από τις πρώτες δουλειές του Χάμιλτον, όταν αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή, το 1782, ήταν υπασπιστής του Ρόμπερτ Μόρρις, του Προέδρου της Τραπεζής της Βορείου Αμερικής. Ένα χρόνο πριν ο Χάμιλτον είχε γράψει ένα γράμμα στον Μόρρις:

Ένα εθνικό χρέος, αν δεν είναι υπερβολικό, θα είναι για μας εθνική ευλογία.

"Ευλογία" για ποιόν;

Μετά από ένα χρόνο σφοδρών συζητήσεων, στα 1791, το Κογκρέσο ψήφισε τον τραπεζικό νόμο του Χάμιλτον και όρισε τη διάρκεια της σύμβασης σε 20 χρόνια. Η νέα τράπεζα θα ονομαζόταν Πρώτη Τράπεζα των ΗΠΑ. Με αυτό τον τρόπο άρχισε ο Τρίτος Αμερικανικός Τραπεζικός Πόλεμος.

Η Πρώτη Τράπεζα των ΗΠΑ είχε την έδρα της στη Φιλαδέλφεια. Της δόθηκε η εξουσία της έκδοσης χρήματος και του δανεισμού με ελάχιστα αποθεματικά. Το 80% των μετοχών της θα συγκεντρωνόταν από ιδιωτικές τοποθετήσεις. Το υπόλοιπο 20% θα αγοράζόταν από την Κυβέρνηση των ΗΠΑ με την λογική ότι η κυβέρνηση δεν θα συμμετείχε στη διοίκηση, απλώς θα παρείχε το αρχικό κεφάλαιο για το υπόλοιπο 80% των ιδιοκτητών.

Όπως συνέβη με την Τράπεζα της Βορείου Αμερικής, και την Τράπεζα της Αγγλίας πριν από αυτή, οι Μέτοχοι ποτέ δεν κατέβαλαν ολόκληρο το ποσό για την απόκτηση των μεριδίων τους. Η Αμερικανική Κυβέρνηση κατέθεσε το μερίδιο της, που ήταν \$2.000.000, σε μετρητά. Κατόπιν η τράπεζα, μέσω του παλιού μαγικού τρόπου του δανεισμού έναντι ελαχίστων αποθεματικών, χορήγησε δάνεια στους καταστατικούς της επενδυτές ούτως ώστε αυτοί να συγκεντρώσουν τα υπόλοιπα \$8.000.000 που χρειαζόνταν για αυτή την, χωρίς κίνδυνο, επένδυση.

Όπως συνέβη με την Τράπεζα της Αγγλίας το όνομα της τράπεζας, Τράπεζα των Ηνωμένων Πολιτειών, επιλέχθηκε σκοπίμως ώστε να αποκρυφτεί το γεγονός ότι ήταν ιδιωτικά ελεγχόμενη. Όπως και στην περίπτωση της Τράπεζας της Αγγλίας τα ονόματα των επενδυτών δεν αποκαλύφθηκαν ποτέ.

Η τράπεζα παρουσιάστηκε στο Κογκρέσο ως παράγοντας εξασφάλισης σταθερότητας στο τραπεζικό σύστημα και εξάλειψης του πληθωρισμού. Δείτε τι επακολούθησε. Στα πέντε πρώτα χρόνια λειτουργίας της η Αμερικανική Κυβέρνηση δανείσθηκε \$8.200.000 και ο πληθωρισμός αυξήθηκε κατά 72%.

Ο Τζέφερσον, Υπουργός Εσωτερικών, τότε παρακολουθούσε το δανεισμό με δυσφορία και απογοήτευση, ανίκανος να τον εμποδίσει:

Θα ήθελα να υπήρχε η δυνατότητα να κάνω μια μοναδική τροποποίηση στο Σύνταγμα για να αρθεί η ικανότητα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης να δανείζεται.

Ο Πρόεδρος Άνταμς κατηγόρησε την έκδοση ιδιωτικών τραπεζογραμμάτων σαν απάτη ενάντια στο λαό. Υποστηρίχθηκε σ' αυτή την άποψη του από όλους τους συντηρητικούς της εποχής του.

Γιατί να συνεχίζουμε να εξαντλούμεθα από τις ιδιωτικές τράπεζες, που έχουν κυβερνητικά προνόμια, για το τίποτα .

Εκατομμύρια Αμερικανοί αισθάνονται το ίδιο σήμερα. Παρακολουθούν με φοβερή απογοήτευση και ο Αμερικανός φορολογούμενος βυθίζεται στη λήθη από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση που δανείζεται από τις ιδιωτικές τράπεζες και τους πλούσιους τα χρήματα που η κυβέρνηση έχει το δικαίωμα και το καθήκον να εκδίδει η ίδια, χωρίς χρέος.

Αν και ονομαζόταν, λοιπόν, η Πρώτη Τράπεζα των Ηνωμένων Πολιτειών, δεν ήταν η πρώτη προσπάθεια για μια ιδιωτική κεντρική τράπεζα στις ΗΠΑ. Όπως συνέβη και σ' αυτές που προηγήθηκαν, την Τράπεζα της Αγγλίας και την Τράπεζα της Βορείου Αμερικής, η κυβέρνηση προσέφερε τα απαραίτητα μετρητά για ξεκινήσουν τη λειτουργία τους και κατόπιν οι τραπεζίτες δάνεισαν τα χρήματα αυτά ο ένας στον άλλο για να αγοράσουν τις υπόλοιπες μετοχές των τραπεζών.

Ήταν μια κατεργαριά απλή και εύκολη και δεν ήταν δυνατό να ξεφεύγουν με αυτό τον τρόπο για καιρό.

Η ΑΝΑΡΡΙΧΗΣΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Ας ταξιδέψουμε πίσω στην Ευρώπη για να δούμε πως ένας άνθρωπος ήταν δυνατό να διαχειριστεί επιδέξια ολόκληρη τη Βρετανική οικονομία καθώς εξασφάλισε πρώτος τα νέα της τελικής ήττας του Ναπολέοντα.

Στο Παρίσι, το 1800, η Τράπεζα της Γαλλίας οργανώθηκε κατά τα πρότυπα της Τράπεζας της Αγγλίας. Αλλά ο Ναπολέων αποφάσισε ότι η Γαλλία έπρεπε να απελευθερωθεί από το χρέος. Δεν εμπιστεύθηκε την Τράπεζα της Γαλλίας ακόμα και όταν τοποθέτησε μερικούς από τους συγγενείς του στο διοικητικό της συμβούλιο.

Ο Ναπολέων διακήρυξε ότι όταν μια κυβέρνηση εξαρτάται από τα χρήματα των τραπεζιτών βρίσκεται υπό έλεγχο ακόμα και όταν οι επικεφαλές της κυβέρνησης είναι ανεξάρτητοι:

Το χέρι που δίνει είναι πάντα πάνω από το χέρι που δέχεται. Το χρήμα δεν έχει πατρίδα, οι κεφαλαιούχοι δεν είναι πατριώτες και δεν έχουν καμμία αρετή, ο μοναδικός τους αντικειμενικός σκοπός είναι το κέρδος.

Διέβλεψε ορθά τους κινδύνους αλλά δεν πήρε τα απαραίτητα μέτρα προφύλαξης που θα έδιναν τη λύση.

Στην Αμερική τότε κατέφθανε ανέλπιστα βοήθεια. Το 1800 ο Τόμας Τζέφερσον νίκησε με μικρή διαφορά τον Τζον Άνταμς και έγινε ο τρίτος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Το 1803 ο Τζέφερσον και ο Ναπολέων εσύναψαν μια συμφωνία. Οι ΗΠΑ θα έδιναν στον Ναπολέοντα \$3.000.000 σε χρυσό παίρνοντας σαν αντάλλαγμα μια τεράστια εδαφική έκταση δυτικά του ποταμού Μισισσιπή, επρόκειτο για την Εξαγορά της Λουιζιάνας.

Με αυτά τα τρία εκατομμύρια δολάρια σε χρυσό, σύντομα, προετοίμασε έναν ολόκληρο στρατό και ξεκίνησε την κατάκτηση της Ευρώπης. Αλλά η Αγγλία και η Τράπεζα της Αγγλίας ανασυντάχθηκαν γρήγορα και κατόρθωσαν να του αντιπαθούν. Χρηματοδότησαν κάθε κράτος στο δρόμο του θερίζοντας τα κολοσσιαία κέρδη του πολέμου. Η Πρωσσία, η Αυστρία και τελικά η Ρωσσία υπερχρεώθηκαν σε μια μάταιη προσπάθεια να τον σταματήσουν.

Τρία χρόνια αργότερα, όταν το κύριο σώμα του Γαλλικού στρατού βρισκόταν στη Ρωσσία, ο τριαντάχρονος Νάθαν Ρότσιλντ, επικεφαλής του παραρτήματος του Λονδίνου της οικογένειας Ρότσιλντ, ανέλαβε προσωπικά την πραγματοποίηση ενός ριψοκίνδυνου σχεδίου. Να περάσει λαθραία μέσα από τη Γαλλία ένα φορτίο χρυσού απαραίτητο για την χρηματοδότηση μιας επίθεσης από την πλευρά της Ισπανίας, επικεφαλής της επίθεσης ήταν ο Δούκας του Ουέλινγκτον (Duke of Wellington).

Ο Νάθαν αργότερα υπερηφανευόταν, σε ένα δείπνο στο Λονδίνο, ότι ήταν η καλύτερη επιχείρηση που έκανε ποτέ. Κέρδιζε χρήματα σε κάθε βήμα της αποστολής. Δεν φανταζόταν ότι θα έφτιαχνε πολύ περισσότερο κερδοφόρες επιχειρήσεις στο κοντινό μέλλον.

Οι επιθέσεις του Ουέλινγκτον από το νότο, και άλλες ήττες, τελικά ανάγκασαν τον Ναπολέοντα να παραιτηθεί. Ο Λουδοβίκος 18ος στέφθηκε βασιλιάς και ο Ναπολέων εξορίστηκε, θεωρητικά για πάντα, στο Έλβα, ένα μικροσκοπικό νησί κοντά τις ακτές της Ιταλίας.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1812

Ενώ ο Ναπολέων βρισκόταν στην εξορία, προσωρινά ηττημένος από την Αγγλία με την οικονομική υποστήριξη των Ρότσιλντ, η Αμερική προσπαθούσε να απελευθερωθεί από την κεντρική της τράπεζα.

Το 1811 μια πρόταση νόμου κατατέθηκε στο Κογκρέσο για την ανανέωση της σύμβασης της Τράπεζας των ΗΠΑ. Η δημόσια συζήτηση προέκυψε "καυτή" και τα μέλη του νομοθετικού σώματος από την Πενσυλβάνια και τη Βιρτζίνια κατέθεσαν ψηφίσματα που απαιτούσαν από το Κογκρέσο να "σκοτώσει" την Τράπεζα.

Σύσσωμος ο τύπος της εποχής επιτέθηκε ανοικτά στη τράπεζα αποκαλώντας τη: μια μεγάλη απάτη, αρπακτικό όρνεο, οχιά και κόμπρα. Μακάρι να είχαμε ξανά ανεξάρτητο τύπο στην Αμερική!

Ένα μέλος του Κογκρέσου, ονόματι Ρ. Β. Πόρτερ (R. B. Porter), επιτέθηκε στην τράπεζα από το βήμα του Κογκρέσου, προειδοποιώντας προφητικά ότι αν ανανεωνόταν η σύμβαση της τράπεζας το Κογκρέσο "θα είχε τοποθετήσει στο στήθος του Συντάγματος μια οχιά που κάποια μέρα θα δάγκωνε στην καρδιά τις ελευθερίες αυτής της χώρας".

Το μέλλον φαινόταν δυσοίωνο για την τράπεζα. Κάποιοι συγγραφείς αναφέρουν ότι ο Νάθαν Ρότσιλντ προειδοποίησε τις ΗΠΑ ότι θα βρεθούν μπλεγμένες στον πιο καταστροφικό πόλεμο αν δεν ανανεωνόταν η σύμβαση της τράπεζας. Αλλά αυτή η δήλωση δεν ήταν αρκετή. Όταν καθάρισε η ατμόσφαιρα η πρόταση νόμου για την ανανέωση της σύμβασης έχασε για μια μόλις ψήφο στη Βουλή και βρέθηκε σε αδιέξοδο στη Γερουσία (ισοπαλία).

Τέταρτος πρόεδρος της Αμερικής ήταν ο Τζέιμς Μάντισον και βρισκόταν στη θέση του στο Λευκό Οίκο. Θυμηθείτε ότι ο Μάντισον ήταν ένας "αφοσιωμένος" αντίπαλος της τράπεζας. Ο Αντιπρόεδρος του Τζώρτζ Κλίντον (George Clinton) έσπασε την ισοπαλία στη Γερουσία και έστειλε την Πρώτη Τράπεζα των ΗΠΑ - τη δεύτερη ιδιωτική κεντρική Τράπεζα με έδρα την Αμερική - στη λήθη. Έτσι και ο Τρίτος Αμερικανικός Τραπεζικός Πόλεμος, που διήρκεσε είκοσι χρόνια, τελείωσε με ήττα των Αργυραμοιβών.

Μέσα σε πέντε μήνες, όπως είχε προαναγγείλει ο Ρότσιλντ, η Αγγλία επιτέθηκε στις ΗΠΑ και άρχισε ο Πόλεμος του 1812. Αλλά οι Βρετανοί ήταν απασχολημένοι ακόμα πολεμώντας τον Ναπολέοντα και ο πόλεμος τελείωσε κατόπιν συμφωνίας σε ισοπαλία το 1814.

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου το Αμερικανικό Υπουργείο Οικονομικών "έκοψε" κάποιο ποσό χρημάτων, χωρίς υποχρέωση τόκου, για να υποστηρίξει οικονομικά την πολεμική προσπάθεια. Μια πράξη που δεν επαναλήφθηκε μέχρι τον Εμφύλιο Πόλεμο.

Αν και οι Αργυραμοιβοί βρέθηκαν πρόσκαιρα στο καναβάτσο κάθε άλλο παρά είχαν ηττηθεί. Τους πήρε μόλις δύο χρόνια για να εμφανίσουν μια τέταρτη ιδιωτική κεντρική τράπεζα και αυτή ήταν μεγαλύτερη και ισχυρότερη από πριν.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΟ ΤΟ 1815

Ας επιστρέψουμε όμως για λίγο στον Ναπολέοντα. Αυτό το επεισόδιο εύστοχα περιγράφει την πανουργία που χρησιμοποίησαν οι Ρότσιλντ για κατακτήσουν το Βρετανικό Χρηματιστήριο μετά το Βατερλό.

Το 1815, ένα χρόνο μετά το τέλος του Πολέμου του 1812, ο Ναπολέων απέδρασε από την εξορία του και επέστρεψε στο Παρίσι. Γαλλικά στρατεύματα εστάλησαν να τον συλλάβουν αλλά είχε τέτοιο χάρισμα που οι στρατιώτες συγκεντρώθηκαν γύρω από τον παλιό τους αρχηγό και τον ανακήρυξαν Αυτοκράτορα για άλλη μια φορά. Ο Ναπολέων επέστρεψε στο Παρίσι σαν ήρωας. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος έφυγε τρέχοντας στην εξορία και ο Ναπολέων ξανακάθισε στο Γαλλικό Θρόνο. Αυτή τη φορά χωρίς να ριχθεί ούτε ένας πυροβολισμός.

Το Μάρτιο του 1815 ο Ναπολέων εξόπλισε ένα στράτευμα το οποίο ο Δούκας του Ουέλινγκτον νίκησε τρεις μήνες αργότερα στο Βατερλό. Ο Ναπολέων δανείσθηκε πέντε εκατομμύρια λίρες από την τράπεζα Όβαρντ (Ouvard banking house) του Παρισιού για μπορέσει να επανεξοπλισθεί. Δεν ήταν λοιπόν ασυνήθιστο, από τούδε και στο εξής, για μια ιδιωτική κεντρική τράπεζα να υποστηρίζει οικονομικά και τις δύο πλευρές στον πόλεμο.

Γιατί όμως μια κεντρική τράπεζα να χρηματοδοτεί και τις δύο αντιτιθέμενες πλευρές σε ένα πόλεμο; Επειδή ο πόλεμος είναι ο μεγαλύτερος παραγωγός οικονομικών χρεών. Ένα κράτος θα δανεισθεί οποιοδήποτε ποσό για να νικήσει. Ο τελικός ηττημένος θα δανεισθεί αρκετά για να διατηρήσει την κούφια ελπίδα της νίκης και ο τελικός νικητής όσα χρειάζεται για να νικήσει. Άλλωστε τέτοια δάνεια συνήθως στηρίζονται σε φοβερούς όρους, στην εγγύηση του νικητή ότι ο ηττημένος θα αναλάβει την πληρωμή των χρεών του. Μόνο οι τραπεζίτες δεν πρόκειται να χάσουν.

Το πεδίο της μάχης του Βατερλό βρίσκεται τριακόσια είκοσι χιλιόμετρα βορειοανατολικά του Παρισιού, στο σημερινό κράτος του Βελγίου. Εκεί ο Ναπολέων δέχθηκε την τελική του ήττα αφού χιλιάδες Γάλλοι και Άγγλοι έχασαν τη ζωή τους εκείνη τη μέρα του υγρού καλοκαιριού, τον Ιούνιο του 1815.

Τότε, στις 18 Ιουνίου, 74.000 Γάλλοι στρατιώτες συγκρούσθηκαν με 67.000 από τη Βρετανία και άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Η έκβαση της μάχης ήταν αμφίβολη. Και αν ο Ναπολέων είχε επιτεθεί λίγες ώρες νωρίτερα πιθανώς θα είχε κατακτήσει τη νίκη.

Άνευ σημασίας όμως. Στο Λονδίνο ο Νάθαν Ρότσιλντ σχεδίαζε πως θα εκμεταλλευόταν την ευκαιρία ώστε να αποκτήσει τον έλεγχο της Βρετανικής χρηματιστηριακής αγοράς. Ο Ρότσιλντ τοποθέτησε ένα έμπιστο πράκτορα, που ονομαζόταν Ρόθγουορθ (Rothworth), στη βόρεια πλευρά του πεδίου της μάχης, κοντά στη θάλασσα της Μάγχης. Αφού οριστικοποιήθηκε το αποτέλεσμα της σύγκρουσης ο Ρόθγουορθ αναχώρησε για την Αγγλία. Μετέφερε τα νέα στον Νάθαν Ρότσιλντ 24 ώρες πριν από τον αγγελιοφόρο του Ουέλινγκτον.

Ο Ρότσιλντ κατευθύνθηκε βιαστικά στο χρηματιστήριο και πήρε τη συνηθισμένη θέση του μπροστά από την αρχαία κολώνα. Όλα τα μάτια βρισκόνταν επάνω του. Όλοι γνώριζαν το θρυλικό δίκτυο επικοινωνιών των Ρότσιλντ. Αν ο Ουέλινγκτον είχε ηττηθεί και ο Ναπολέων ήταν ξανά ο απόλυτος κυρίαρχος της Ευρώπης η οικονομική κατάσταση της Βρετανίας θα είχε "μαύρα χάλια". Ο Ρότσιλντ φαινόταν μελαγχολικός. Στεκόταν ακίνητος και κατσούφης. Τότε αναπάντεχα άρχισε να πουλάει.

Κάποιοι νευρικοί επενδυτές είδαν ότι ο Ρότσιλντ πουλούσε και πίστεψαν ότι αυτό μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα: Ο Ναπολέων έπρεπε να ήταν ο νικητής και ο Ουέλινγκτον να είχε ηττηθεί. Η χρηματαγορά κατακύλησε. Σύντομα όλοι πουλούσαν τα ομόλογα της Βρετανικής κυβέρνησης και όποιες άλλες μετοχές είχαν. Φυσικά οι τιμές έπεσαν κατακόρυφα. Και τότε ο Ρότσιλντ και οι οικονομικοί του σύμμαχοι άρχισαν να αγοράζουν μυστικά μέσω αντιπροσώπων.

Παραμύθια και τούμπανα θα μου πείτε; Εκατό χρόνια αργότερα οι Τάιμς της Νέας Υόρκης δημοσίευσαν μια ιστορία που αναφερόταν στον εγγονό του Νάθαν Ρότσιλντ ο οποίος είχε προσπαθήσει να εξασφαλίσει μιας δικαστική απόφαση απαγόρευσης ενός βιβλίου γι' αυτή την ιστορία. Η οικογένεια Ρότσιλντ αμφισβητούσε την πραγματικότητα της ιστορίας και θεωρούσε το βιβλίο λιβελογράφημα. Αλλά το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση των Ρότσιλντ και τους καταδίκασε στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων.

Το πιο ενδιαφέρον σημείο της ιστορίας είναι μερικοί συγγραφείς που υποστηρίζουν ότι μια μέρα μετά τη μάχη του Βατερλό και μέσα σε λίγες ώρες ο Νάθαν Ρότσιλντ και τα φίλα προσκείμενά του οικονομικά συμφέροντα εξουσίαζαν όχι μόνο το χρηματιστήριο αλλά και την ίδια την τράπεζα της Αγγλίας. Μια ενδιαφέρουσα ιδιαιτερότητα που είχε μια κατηγορία ομολόγων της βρετανικής κυβέρνησης ήταν ότι ήταν μετατρέψιμα σε μετοχές της Τράπεζας της Αγγλίας.

Οι επιγαμίες με τους Μοντεφιόρε, τους Κοέν και τους Γκόλντσμιθ (Montefiores, Cohens, Goldsmiths), τραπεζικές οικογένειες που ιδρύθηκαν στην Αγγλία έναν αιώνα πριν τους Ρότσιλντ, εμπλούτισαν τον οικονομικό έλεγχο που ασκούσε ο Ρότσιλντ. Αυτός ο έλεγχος εδραιώθηκε ολοκληρωτικά ύστερα από το Νόμο του Πήλ για τις Τράπεζες το 1844 (Peel's Bank Charter Act of 1844).

Αν όντως ή όχι η οικογένεια Ρότσιλντ απέκτησε μαζί με τους οικονομικούς της συμμάχους τον αδιαμφισβήτητο έλεγχο της Τράπεζας της Αγγλίας (της πρώτης και πλουσιότερης ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας σε ένα μεγάλο Ευρωπαϊκό κράτος) με αυτό τον τρόπο ένα πράγμα είναι σίγουρο: στα μέσα του 19ου αιώνα οι Ρότσιλντ ήταν η πλουσιότερη οικογένεια στον κόσμο. Επίσης εξουσίαζαν μια πλειάδα μικρότερων σε δύναμη οικογενειών όπως οι Βάρμπουργκ και οι Σιφφ (Warburgs, Schiffs) που συνέδεσαν τον υπερμεγέθη πλούτο τους σ' αυτόν των Ρότσιλντ.

Πραγματικά το υπόλοιπο του 19ου αιώνα είναι γνωστό σαν "η εποχή των Ρότσιλντ". Ένας συγγραφέας, ο Ιγνάτιος Μπάλλα (Ignatius Balla), υπολόγισε το 1913 την ατομική τους περιουσία σε πάνω από δύο δισεκατομμύρια δολάρια. Καταλάβετε το! η αγοραστική δύναμη του δολαρίου της εποχής ήταν πάνω από 1000% της σημερινής. Παρά τον υπερβολικό πλούτο η οικογένεια γενικά καλλιέργησε μια διακριτική ατμόσφαιρα αφάνειας και ανωνυμίας. Αν και η οικογένεια ελέγχει χιλιάδες τράπεζες, βιομηχανικές, εμπορικές, μεταλλευτικές και τουριστικές επιχειρήσεις, μόνο μια χούφτα μέλη της φέρουν το όνομα Ρότσιλντ. Με το τέλος του 19ου αιώνα ένας ειδικός υπολόγισε ότι η οικογένεια Ρότσιλντ είχε υπό τον έλεγχο της τον μισό πλούτο του πλανήτη.

Ανεξάρτητα με την έκταση της τεράστιας περιουσίας τους είναι λογικό να υποθέσουμε ότι το ποσοστό συμμετοχής τους στον παγκόσμιο πλούτο έχει αυξηθεί δραματικά από τότε καθώς η δύναμη γεννά την όρεξη για περισσότερη δύναμη. Αλλά από τις αρχές του 20ου αιώνα οι Ρότσιλντ έχουν προσεκτικά καλλιεργήσει την αντίληψη ότι η δύναμη τους κατά κάποιο τρόπο φθίνει έστω και αν ο πλούτος τους, όπως και αυτός των οικονομικών συμμάχων τους, αυξάνει όπως και ο έλεγχος που ασκούν στις τράπεζες, στις καταχρεωμένες επιχειρήσεις, στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τους πολιτικούς και τα κράτη. Παντού, έχοντας διαμέσους πληρεξουσίου, αντιπροσώπους και διαπλεκομένα διευθυντήρια που συγκαλύπτουν τον πραγματικό τους ρόλο.

Σχετικά με τον Συγγραφέα:

Ο Patrick S. J. Carmack, BBA, JD είναι δικηγόρος με ειδικότητα το επιχειρησιακό δίκαιο και είναι πρώην Δικαστής του Διοικητικού Δικαίου της Επιτροπής για τις Επιχειρήσεις της Πολιτείας της Οκλαχόμα καθώς και μέλος του δικηγορικού σώματος του Ανωτάτου Δικαστηρίου των ΗΠΑ. Συμμετείχε στην έκδοση του βίντεο "The Money Masters: How International Bankers Gained Control of America".

Σημείωση του εκδότη:

Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε κατόπιν αδείας και προέρχεται από το βιβλίο και το video, που εκδόθηκε και αναθεωρήθηκε το 1998, **THE MONEY MASTERS: How International Bankers Gained Control of America**. Δημιουργήθηκε από τον Patrick J. Carmack για την Royalty Production Company, Piedmont, Oklahoma, USA, copyright 1998. Τη βιβλιογραφία που συνοδεύει αυτό το άρθρο θα τη βρείτε στην ιστοσελίδα www.themoneymasters.com. Το βιβλίο και το βίντεο μπορείτε να τα προμηθευτείτε από την: Royalty Production Company, 5149 Picket Drive, Colorado Springs, CO 80907, USA, τηλ. (719) 520 7264, fax (719) 599 4587, και από την PO Box 4005, Joplin, MO 64803-4005, USA, fax (417) 6260403 και κοστίζουν 14,95\$ το βιβλίο και 44,95\$ το video πλέον έξοδα συσκευασίας και αποστολής. Επισκεφθείτε τη διεύθυνση στο διαδίκτυο www.themoneymasters.com για περισσότερες πληροφορίες γύρω από την παραγγελία και τα περιεχόμενα.